

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

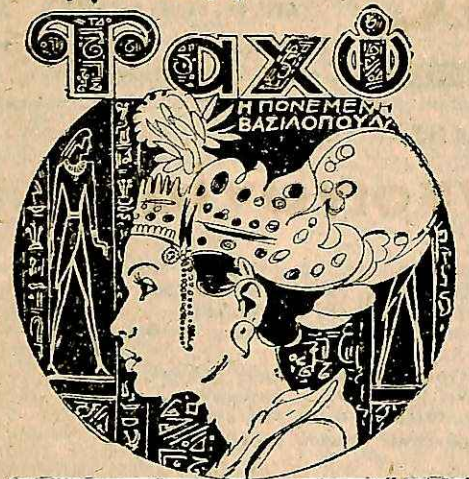

№ 173

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗ Α. Ε.

ΔΡΧ.ΙΟ

MEMORANDUM
1910.

ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Κατά διασκευήν

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

17ο

Πάω δεν έκουνηθηκε η Σαπφώ από τη βέβη της. Έπρόμαθε η γερόντισσα μ' αυτή την άπαθια, κι η Μελίττα, που είχε παρακολουθήσει κι αυτή τη σκηνή, έφώναξε:

—Μά τους Θεούς! Θά ήθελα να τόν ξανά-έλεπα τόν άρρωστο αυτόν άσπασμένο... Θά τού τάλεγα μέσα από την καρδιά μου, κι' ως ήταν γυιός και τού Μίθρα...

Άργά έπεσε η Σαπφώ σ' ένα κάθισμα. Άρ γά, έγειρε το κεφάλι της στο χέρι της κι' η φωνή της άκούστηκε θασανισμένη:

—Ω, τί δυστυχισμένη που είμαι!...

Έπειτα, τα δάκρυα έκύλησαν άρρατα, σταλαγματιά σταλαγματιά στα κέρνα της μάγουλας.

—Δέν στάλνετα εγώ, ή άμωρη! Έλεγε ή Ρωδόνη κρατώντας την σφιχτά στην άγκαλιά της. Δέ στάλνετα πώς δέν θά ξανάγρη; Έτσι είνε όλοι οι άνδρες. Ο χωρισμός τους κάνει και ξεχνάνει... Τώρα, κορούλα μου, να παρηγορηθής και να κυττάξεις ν' αγαπηθείς κανένα νέο από δώ, και να παιδεύθεις γρήγορα, με την εύχρη μου...

—Καλύτερα να πεθάνω! ψιθύρισε ή μικρή. —Αλλά! έφώναξε ή γερόντισσα. Κανέναν δέν πεθαίνει από άγάπη. Η άγάπη δέν είνε άφώτιστη άνιάρτη. Γιατρέυεται μιά χαρά και πιά γρήγορα από ό,τι φανταζόμαστε... Τάλεγε αυτά φωνάζει, έπίτηδες, νια να δώσθι θάρρος στην κοπέλλα. Μέσα της όμως, σάν να φοβήθηκε, γιατί την ήθερε και την έγχο νοούλα της. Ήθερε πώς ήταν ένα πουλάκι της χαράς, και πώς ή μεγάλη αυτή λύπη μπορούσε να την σκοτώσθι.

Η Μελίττα, που άγαστοόσε κι' αυτή την Σαπφώ σάν παιδί της, έλεγε, γιά να τραβήξθι τη σκέψη της από τη λύπη της:

—Τά μαβατέ τα νεα... Η θασανική οικόγέ νεια ήλθε εδώ γιά να διασκεδάσθι λιγάκι ή Νίτητις, ή θασαλοπούλα, που φαίνεται πώς όποι πάει γίνεται και χειρότερα... Η άμωρη! Λένε πώς κάποιον άγαπάει, και γι' αυτό αρρώστη-σε...

Μόλις έλεγε τά λόγια αυτά ή Μελίττα, μειλί-ωσως, μά ήταν άργά. Είδη η Σαπφώ να κυλάει πιά σπαρακτικά. Η Ρωδόνη όμως έφώναξε:

—Ανόητη! Γι' αυτό άρρώστησε ή Νίτητις. Ποιος μπορεί να τό πιστέψθι αυτό; Άν άγάπη κανέναν, δέν μπορεί να συνιάντθι δυσκολία στον έρωτά της. Και πώς δέν θά τό έθεωρούσε τιμή του να πάρθι την κόρη του Άμωρη...

—Έχεις δικήν, κορά μου, έλεγε ή γρηά Δέν τό συλλογίστηκα. Και θέαται, δέν άρρώστησε από άγάπη. Την έμασαν ό καθένας της άδελ-φής της. Από τόν καιρό πού έφυγε ή Ταχώ, άρρώστησε ή θασαλοπούλα...

Έμειλσαν κάμποσην ώρα γιά τη Νίτητι όποι δέν γερόντισσε, γιά να διασκεδάσουν τόν πόνο της Σαπφώ. Η μικρή καθόταν άκίνητη πάλι σάν άγαμέμνη, και έκνιττασε μακριά κα τά την άνατολή. Αλλά και έπειόθεν πώς θά γινόταν τό θαύμα και θά φαίνόταν ό άγαπημέ-νος της. Μά ή νύχτα έσκέπασε τις ελπιμυ-σιμένες όψεις τού Νείλου και τό θαύμα δέν έ-χε γινεί... Ο πάμπρος δέν είχε χαθί, δέν είχε σβύσει μπροστά από τα δακρυμένα μάτια της Σαπφώ, σάν κακό όνειρο. Βρισκόταν πάντα αλκήνους μπροστά της, με τις άπίστευτες, τις σκληρές λέξεις γραμμένες άμετάλητα.

Τά σεντόνια έκαίγαν σάν να είχαν βγή από φωτιά. Μά πιά πολύ έκαίγε το κεφάλι κι' όλο τό σώμα της κοπέλλισσε όταν έπαύσασε έ-κείνο τό θρόνο. Έκλειψε πάλι πολύ, και στον όπνο της είδε τόν Σμέρδη... Περιέργω όμως πρηνάμει Δέν εόν είδε άδιάφορο και άπιστο,

Ένόμισε πώς την έσφιγγε στην άγκαλιά του και της έπλημμύριζε τό πρόσωπο με φιλία.

Έκράζε, όταν την πήρε ό ύπνος κι' είδε αυτό τό όνειρο... Κι' έσφαιρα, πετάχθηκε από τό κρεβάτι της... Όχι, δέν ήταν πιά όνειρο. Η φωνή της Μελίττας άκούστηκε κοντά της, τρομαγμένη και χαρούμενη μαζί...

—Σαπφώ!... Σαπφώ!... Σάπφω!... Εύναι!... Κόττα να μίν πρελάτθης από τη χάρά σου κο-ρούλα μου!... Σμέρδη, πώς έστειλε έναν άγγελιαφόρο... Σήληλα γρήγορα!... Πεταχθηκε ή κοπέλλα, έπέρασε ένα έλαφρό ρόβινο πέπλο επάνω της και έφώναξε:

—Πού είνε ό άγγελιαφόρος; Νά τόν ιδώ ά-μέσως!

—Ελα, στόν κήπο, εκεί με είδε τώρα την εύχη, κι' εκεί τού είπα να περιμένθι. Η γι-αγία σου δέν σκημάθηκε άκόμη...

—Έπρεξε ή Σαπφώ από θεία πού της είχε πθ ή Μελίττα, κοντά στις τριανταφυλλίες, εκεί πού είχε δεχθί τό πρώτο φιλή τού Σμέρδη.

ΟΥΡΑΝΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ένας νέος ψήλος, με μαλλιά μαύρα και σγουρά, όπως τό συνήθιζαν οι Αιγύπτιοι στέκο-ταν μπροστά της. Την έχαίρεται γέρνοντας τό κεφάλι, κι' ή Σαπφώ τόν έρώτησε:

—Σ' έστειλε ό Σμέρδης; Έρχεσαι από την Περσία;

—Έρχομαι από την Περσία, άποκρίθηκε με σιγαλή φωνή σχεδόν ψιθυριστή ό ξένος. Και φέρνω μήνυμα γιά τόν Σμέρδη, άλλα δέν μ' έστειλε ό Σμέρδης.

Η θασανισμένη του φαίνόταν σοδορά και σιγαλή φωνή σχεδόν ψιθυριστή ό ξένος. Και φέρνω μήνυμα γιά τόν Σμέρδη, άλλα δέν μ' έστειλε ό Σμέρδης.

—Δέν σε καταλαβαίνω, έλεγε ή κοπέλλα κι' ή άγωνία έξωγραφίστηκε στη φουσιγνώμια της.

—Δέν θά δυσκολευθής σε λίγο να με κατα-λάβεις... Τόν Σμέρδη δέν πρέπει πιά να τόν περιμένθης...

—Αυτό τό ξέρω, ψιθύρισε ή Σαπφώ και τά δάκρυα άδελά της έκύλησαν σ' ένα μάγουλά της.

—Πού τό ξέρεις; Έκαμε ό ξένος με άπο-ρία.

—Μούστειλε γράμμα... Γι' αυτό λαλτώ, σ' έστειλε και σένα; Γιά να μού πθς και προφο-ρία κα τό ίδια φρικτά λόγια!...

—Δέν ξέρω τί σουγρψε σ' αυτό γράμμα, Σαπ-φώ... Αλλά εγώ θέλω να τό διαβέδωσθι ότι είνε βαρεία άρρώστος, και ότι ίσως τώρα πιά έφάσσε εγώ εδώ, να μίν ύπάρχθι αυτός σ' τη ζωή.

Η Σαπφώ άκούμπησε τό χέρι της στην καρ-διά της, και κάμποση ώρα δέν μπόρεσε ν' άρ-ύσθθι λέξι. Στό τέλος ρώτησε άγνά:

—Κάι με θυμήθηκες έμένα; Σ' έλεγε ό ίδιος να έλθής να μού τό άναγγείλθθι αυτό; —Ναι, ό ίδιος. Και φέρνω άμέσως, ίσως τόν προλάβω ζωντανόν. Τι να τού πώ από την άγαπημένη του;

—Νά τού πθς τί δέν θά ζήσω πολύ άκό-μα... Δέν την θέλω αυτή τη ζωή να τού πθς. Όλα είνε ψεύτικα. Οι άνδρες που λατρεύ-με μας ξεχνούν... Οι άνδρες που άγαπού-με πεθαίνουν... Άν ζήσθι αυτός, να μίν εχθι τυ-φεία γιά την έγκατάλειψή του και την άπίστια του... Νά τού πθς πώς ή Σαπφώ θά πεθάνθι με τό δύονμά της από τη ζωή... Πώς αυτή θά βθί θινά τί τί θά πθ άγάπη...

Η φωνή της κοπέλλισσε έσβυσε μέσα σέ λυγμούς. Έκρυψε τό πρόσωπό της σ' ένα χέρι και ψιθύρισε:

—Συγχώρα με, ξένε. Είμαι πολύ δυστυχι-σμένη...

—Σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα, κάτω από την τριανταφυλλία και σκούτασε τό καστόν σ' ογο-ρό τό κεφάλι, άρχισε να κλαίη σιγά, άπλεπ-σμένα.

Έσσαν όμως πεταχθηκε. Τά μάγουλά της άναβαν από έκπληξη και θυμό...

Τι θόσος! Πρωτόκουστη τόλημ! Ο ξένος την άγκαλίασε έφηνικά και προσάσθησε να την φιλήσθι... Τά μάτια της σπασσαν μέσα από τή δάκρυα... Τό χέρι της σκώθηκε έτοιμο να χτυπήσθι τόν άνιάρθι... Έσφαιρα όμως κοκκά-λωσε.

—Σαπφώ!... Αυτή ή φωνή; Πώς είχε αλλάξει έσφαιρα ό ξένος φωνή!...

—Σαπφώ!... Μικρή μου άγαπημένη!... Ω, τί εύτυχία άφάνταστη, άνευμένη!... Μ' άγα-πώ σ' αληθινά, δέν θυμώσουν!...

—Σμέρδη!... Τόν έκτύπασε ή κοπέλλα με μάτια πελώ-ρη από τόν πόνο, σάν νάβλεπε φάντασμα. Η, δέν ήταν χωρίς άμφιβολία ή φωνή της, και τότε πού τόν έπρόσπε, παρηγορούσε πώς και τά μάτια του ήσαν γαλάνα. Μά αυτά τά μαύρα τά μαλλιά!...

Έγέλασε ό Σμέρδης και με μιά νορή κίνη-ση τή φεύτικα μαύρα μαλλιά. Ηι χρυσά πούκλεις έπεσαν με χάρη σ' όποι άμωρη σ' ή η Σαπφώ πηγε να λιποθύνησθι από την εύτυχία.

Κρειασμένη σ' ό λαμόνι τού άγαπημένου της, με τά μάτια πνιγμένα σ' ένα δάκρυα της χαράς, έλεγε:

—Ω, πώς της ζωής μου!... Έσ' είσαι σ' άλήθεια! Δέν με γελάει ή Άφροδίτη; Δέν μού παίζουν οι θεοί κανένα σκληρό παί-γνίδι γιά να με θασανίσουν κι' άλλο;

—Γιατί έθασανιστηκες ως τώρα, άγάπη μου;

—Γιατί οι δοκιμάσεις σου ήσαν σκληρές. Κακό παιδί!... Δέν έφάνε να μού υπνώσει πώς καθάναίς Δέν ήταν άρρωστό σκληρό αυτό

τό παιγνίδι; Έπρεπε πρώτα να μού σπαρά-ξθι τή καρδιά μ' έκείνο τό φοβερό σου γράμμα;

—Πού γράμμα; ρώτησε ό Σμέρδης φιλήν-τας τό ρόβινο στόμα της πού έτρεπε σάν τού παιδιού πού έτοιμάζεται να κλαίθθι.

—Καλύτερα να τό κόψω, να τό ξεχάσω, γιατί ήταν τό πιο κακό γράμμα πού μωρού-σε να γράψθι ό Σμέρδης μωρ...

—Δέν σε καταλαβαίνω, έλεγε ό νέος σοβά-μια τούς θεούς, δέν σε καταλαβαίνω, Σαπφώ!

—Δέν μούστειλε γράμμα... Νά μίν ελ-πίξω πιά, και να μθ σε περιμένθι...

—Εγώ; Όχι, μά τόν μεγάλο Μίθρα!... Θά προτιμούσα να μού κοπθί τό χέρι, παρά να σου πώ τέτοια λόγια, έστω και άστεία.

—Ω, Σμέρδη, έλεγε ή Σαπφώ με πόνο. Άλλοτε μούλεγε πώς ή άλήθεια είνε ή με-γαλύτερη άρετή... Τώρα βλέπω ότι δέν έχεις την ίδια γνώμη... Κι' αυτό τό κάνει να πθ στέφω πώς τό γράμμα πού μούστειλες δέν ή-ταν γιά να με δοκιμάσεις. Θά σκεπτόσουν να μ' έγκαταλείψθς, κι' έπειτα, ποιος ζέρει πώς αλλιώσε γνώμη!

—Σαπφώ, μού φαίνεται πώς οι θεοί σου έτάρασαν τις φρένες...

—Τώρα λοιπόν, τί λές; Είνε δικά σου αλ-τά τά γράμματα ή όχι;

—Έγβαλε ή κοπέλλισσα από τόν κόρφο της τόν τυλιγμένο πάμπρο. Κι' ό Σμέρδης έβέ-δασε με τό αίμα άνεσάσμενο σ' ό κεφάλι του, τά σκληρά τά λόγια...

—Τώρα τί λές; ζανόπε ή Σαπφώ. Τό πρόσωπο τού νέου έγινε σοδορά, θλιμ-μένο.

—Άκούσε με, άγαπημένη μου, άποκρίθη-κε... Αυτό τό γράμμα δέν τό έγραφα ποτέ. Πρέπει να με πιστέψθς, άφού σ' έλεω... Άλ-λά κι' αν έχθς την έλαχυσή άμφιβολία μέσα στην ψυχή σου, θά πιστέψθς όταν άκούσθς όλη μου τη θλίβετη ιστορία. Και πρώτα πρέπει να σου έξηγήσω γιατί με είδες με μαύρα μαλλιά, και γιατί δέν πρέπει να μάθθι κα-νένας έκτος από τη γιανιά σου και τούς πιο πιστούς υπηρέτες, πώς ήλθα...

«ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΗ Σ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣ ΣΑΙ»

Η χαρά έσβυσε από τό νεανικό πρόσωπο τού Σμέρδη όταν άρχισε να της διηγθθί την ιστορία του. Δάκρυα έσσεχαν από τά μάτια... Σαπφώ, και τό χέρι της, καυτό, έσπαρ-τάριζε μέσα σ' τη φουχία τού άγαπημένου της.

—Δέν θά γίνθς λοιπόν πριγκήπισσα, μικρή μου άγαπημένη! έτέλεσσε τη διήγησή του. Ο Σμέρδης, Έσ' άξίζεις θασαίλειο... και δέ, ό σάιλος ίσως σου έχόριζα μιά μέρα... Τώρα όμως δέν θέλω να σε δώσω με τόν όρκο σου. Νά ζήρθς πώς δέν είμαι τώρα παρά ένας φτω-χός έσώριτος, ένας καταδικασμένος. Η ζωή μου δέν θά είνε εύχέρστη. Θά άναγκασθώ να πάω να κρυφθώ σ' ένα κανένα έρημο μέρος. Δέν θά μωρθώ να ζήσω πλούσιος... Άποφασί-σε με ήμερη καρδιά αν έλθής με μοιρασθίς αυτή τη ζωή, τούς φόβους μου και τη φω-χία μου.

Η Σαπφώ δέν έμίλησε. Τά μάτια της δ-μως, καπνίζαν, άπαλά σάν χυδύ, σπληνέθηκαν με λατρεία σ' ό πρόσωπό του... Ο Σμέρδης κατάλαβε τόν θυμό της όρκο. Δάκρυα άνέ-βηκαν σ' τά μάτια του. Κι' άκουμπώντας τό στόμα του σ' ένα μάτια αυτό πού τούδιναν την εύτυχία, ψιθύρισε:

—Τώρα μωρθώ να ξεχάσω τη δυστυχία μου. Τώρα νοιώθω τη δύναμη να ζήσω την καινούργια ζωή μου... Ισως μάλιστα να εί-μαι πιο εύτυχής έτσι... Θά έρωμαι μιάν έρημη γωνιά τ' ηλός...

—Μιά βροσερή άκρογιαλιά, ψιθύρισε ή Σαπφώ.

—Κι' εκεί θά ξεχάσωμε πώς ύπάρχει έσ-σίλειο της Περσίας...

Η Ρωδόνη έμεινε σάν κεραυνόπληκτη σέ λίγο, όταν ήλθε σ' όν κήπο και είδε την έ-γνιή της στην άγκαλιά τού Σμέρδη. Όταν όμως της διηγθήκαν πώς ό Σμέρδης διέ-τρεχε τόν κήβονο να τόν άνακαλύψθι κανέναν άνθρωπο τού άδελφού του, πιά όπάκουσε σ' ότι προσαγγέ-τό άφένθι του παρά ό Πρη-έσπης, σκημάθηκε, και έλεγε με άγωνία:

—Πρέπει λοιπόν να πασιβρευθής αύριο κιό-λας... Θά γίνων εδώ θέαται οι γαμοί, χωρίς κοιμιά τελετή... Έπειτα, έέρω εγώ μιάν έ-ρημη άκρογιαλιά, όπως άκροίλες την βέλετα...

Ένα μικρό παρυσμυθένιο νησάκι, χαμένο στις φοινικίες...

Τά δύο έρωτευμένα παιδιά κυττάχτηκαν, και σ' ένα μάτια τους πού ήταν άκόμα σάν δα-κρυμένα, καθρεφτίστηκε κάλλος ή χαρά της άπέραντης θάλασσας και τού ήλιου.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΠΟ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τά όλην πρώτ, ό Σμέρδης, άν και ή Ρω-δόνη φοβόταν, και τόν έπείραζε να κυκλοφο-ρήσθι στην Νάκροστι, έπθγε να παραγγείλθι ύψια γιά τη νύνησή του. Η εσθία τούδινε θάρρος. Η ήμέρα δέν ήταν τόσο

άνη τη χροσινή, ή άμωρηφαρία ήταν πιά βροσερή, κι' ή καρδιά τού νεαρού γυιού τού τού ήταν νεαρή έλλειδα κι' εύτυχία. Τόσο θάρρος ένοιωσε τώρα, πού άποφάσισε να δώ- χωρίς την μεταμφίση τό κεφάλιό του. Βέ-βαια, δέν έπρόσεξε τά θασαίλικα του ρούχα.

Ναυμένος σάν άπόλο άλδος στρατιώτης, δέν κινώσε την προσοχή.

Κι' έτσι, με όθιμα έλαφρό σάν την καρδιά του, έθρε τόν παρυσμυθένιο όρκο πού έφάνε

προς τόν ναό της Νήθ, όπου κοντά ήταν και τά περίτετρα των άνατολίων. Μά μεγάλη του θύας έκπληξη και στεναχώρια, είδε τούς όρμους αυτούς, πού ήταν υνιθώες έρημοι πού πάντων τις ζεστές καλοκαιρινές ήμέρες, άκούστηκαν να συνωστίζονται. Κατάλα-βε σέ λίγο γιά πού τον λόγο δώλ ή Νάκροστις είνε μόνονη μπροστά σ' όν πύλη τής Νήθ.

Κακό ζαφνικό είχε συμβέθι στην θασαίλική οικόγεια. Ο Άμωρης, είχε προσβλήθθι από ήλεια. Άμέσως θά γινόταν παράκλησις σ' όν ναό και θά έπληκταν όλοι οι αλικοί κι' οι γυναικες με την θασαίλισσα έπί κεφα-λής, να παρακαλέσουν γιά την ύγεια και τη ζωή τού φαρμά.

Θέλοντας και μη, ό Σμέρδης βρέθηκε σ' όν ναό με άνάμωσα σ' όν πλθος. Δέν μπορούσε ούτε να προχωρήσθι, ούτε να γυρίσθι πίσω. Άλλά καθώς ήταν σ' ένα χαρμένη διάθεση, δέν έπθρε τραγικά την άγορησία αυτή, και σ' όθι μαζή με τούς άλλους περιέρους.

Έρείς, σκεπασμένοι με δέματα πανθί-ρων, άρχισαν να περύνον πηγαίνοντας σ' όν ναό. Πίσω τους έρχονταν άνάτορες υπάλληλοι, κρατώντας μακριά χρυσά ραβδιά σ' όν χέρι τους. Πέρα πίσω, ή θασαίλισσα Λαδίκη, με φορέμα έρατικό, κυκλωμένη από εύγενεις γυναικες. Κι' άμέσως μετά, άκούοιθους έ-να φορείο, πού τό κρατούσαν τέσσερις νέοι έρείς λευκοντυμένοι.

Τό αίμα άνέθηκε άδελά σ' ένα μάγουλά τού Σμέρδη μόλις την άντίκρουσε κι' ή καρδιά του έσφιχτηκε. Θυμήθηκε τά λόγια της Τα-χώς... Όχι, δέν τόν είχε γελώσει. Η μικρή ζανταία θασαλοπούλα πέβαινε από άγάπη... Κι' ό αίτιος ήταν αυτός!

Αυτόν άγαστοόσε. Έξ αίτίας του τά μάγου-λά της κοπέλλας αυτής ήσαν τόσο χλωμά και τόσο σαβωλόμενα! Έξ αίτίας του τά χέρια της ήταν άσπαρα και άδωφανα... Πάν-τως, δέν φαίνόταν και πολύ άρρωστή, ή Νί-τητις. Τά μάτια της, γαλάνα, είχαν κάποια παράξενη λάμψη, και τά χείλη της, καθώς κινώσαν προσεχώς, είχαν κάποια βροσά.

Τό πλθος την έκτύπησε με άνεπιτήρη συμ-πάθεια. Άλλά μάτια εδάκρυσαν, και οι γυναι-κες ψιθύριζαν:

—Κακόμορο κορίτσι! Θά πεθάνθι έπάνω σ' ένα ναό!...

—Καλούστεν ό Άμωρης να πθ αυτής πρώ-τος, π' όν ιδί τό παιδί του να πεθάνθι!

—Κρίμα την θασαλοπούλα!... Κρίμα την ά-μορφή της!...

Η Νίτητις είχε τά μάτια της κατεβασμέ-να, και φαίνόταν άπορροφημένη σ' τη λύπη της γιά τόν πατέρα της και στην προσοχή της.

Ο ψήφος όμως τού πλθους, τόσο γε-μάτος συμπάθεια, την έκανε σέ κάποια σ' ή-μη να σκημάσθι τά μάτια. Τα μάτια της έδει-χναν κάποια εύχρηστική κι' εύγλωσσήν γιά τη συμπάθεια τού κόσμου και τά μάγου-λά της έκοκκίνισαν και την βύειαν πιο βρο-σερή.

Άξαφνα όμως, με μιας, τό χρώμα έφυγε πάλι από τό πρόσωπό της, και μιά προαιώνη γλαμμάδα άπλώθηκε σ' ένα χορηκτιστικό τί-θος. Τό γούστο ν' έπεσε από τά χέρια της σ' όν λιθοστρώτο τού όθιου, μπροστά σ' όν τού Σμέρδη, πού σκεπτόταν άνάμωσα σ' όν πλθος, έσέατο ουσέθν ότι ή θασαίλου-λα δέν θά τόν άνευρίσθθι. Άμέσως κατάλα-βε ότι την ταραχή της θασαίλουλας πώς τόν είχε γυρίσει, κι' ή πρώτη του κίνησις ήταν να κρυφθί άνάμωσα σ' όν πλθος. Μιά στιγμή όμως, μοναχά έσέατοσε αυτός ό δι-σταγμός κι' έπειτα ό ήπιοτατός του ένυκμος.

Έρς σάν άστραπή, έσκυψε και πήρε τό νησί.

Έπειτα, σοδοράς, τούδωσε στην Νί-τητι.

Η συνέχεια.

Τό διηγηματικό σας του ενός λεπτού

ΟΙ ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Σ' τά τζάμια τού φωτισμένου παραθύρου ενός σπιτιού διαγράφονται κάθε βράδυ δύο σιλουέτες, μιά γυναικεία και μιά άν-δρική, πάντοτε σ' ένα πρφερές έρωτικές σ' ός.

Τό παράθυρο έκείνο της κρεβάτοκάμα-ρας τού διαμερίσματος τού κ. Άλμακάρη, ένός σαραντήρι έπιχειρηματίου, πού φημι ζεστό, ως σπουδαίο γυναικοκατακτητής.

Οι γείτονες τού κ. Άλμακάρη σκανδαλί-ζονται, και πολύ δικαίως, από τό θέμα, κι' άναθετούν έπί τέλους σ' έναν φίλο του να έπείθθι και να σταματήσουν ό πρωτό-τυπος... παρασώταξος.

Πράγματι, έκείνος παίρνει μιά μέρα (διατίτρεψε τόν τόσο... διαχτυλιστό και έρω-τόληπτο φίλο του και τού λέει συμβουλίε τι-κά):

—Άκούσε, άγαπητέ μου! Τό βράδυ, μετά τό φαγητό, σου συνιστώ να κλεινής καλά τό παραθυρόφυλλο της κάμαρας σου, γιατί όλοι οι ένοικοι τού άντικρυνού σπιτιού σε έλέπουν ν' άγκαλιάζεθαι και να φιλάς άτέλειστα τη γυναικεία σου...

—Μά άστείλεσαι; Άπαντά με άπορία ό κ. Άλμακάρης. Έγώ δέν είμαι ποτέ σ' ό σ' όπτι μου μετά τό βραδυτό φαγητό. Βγαί-νω πάντοτε έξω...

ΣΟΝΑΘ

Αίσθηματική ΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΗΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

Ώρα έντεκα τό πρωί, σ' ένα μικρό μέγα-ρο της όδου Ρέμπραντ. Η κυρία Ντ' Άρτε-μύ, καθισμένη μπροστά σ' ό γραφείο της, γράφει μιά επιστολή, επάνω σ' ένα γαλάζιο χαρ-τί:

... Και δέν πρέπει να μού κρατάρς κακία, αν ό περιπάτος έκείνος μ' άφρησε σέ μιά κά-πως άγωνιάδη στενωχώρια. Πρέπει να με νο-ιώσης, άγαπητέ μου. Η εύχρηστικός να περ-πατώ σ' όν πλθρος σου, σπληνιγμένη σ' όν μπρά-το σου, στις βειδρωστικές σου μακρυνο-όκείφους πάρκους, όπου, θέαται, ότι δέν θά συναντούσαμε κανένα πρόσωπο γνωστό, είχα-με την ατάραχη πώς είμαστε νόμιμα ό ένας σ' όν υπέροχο τού άλλου, και τά λόγια σου, τά τρυφερά σου λόγια πού με μεθούσαν, δλ' αυτά, έθιωζαν από τό ναό, εκεί κάτω, την συναίσθησι των καθηκόντων μου, κι' άφρησε να ξεβούρθι από τά χείλη μου κάτι σάν υπό-σχεσις...

Όσο άόριστη κι' αν ήταν αυτή ή υπόσχε-σις, σέ έκείνη να μού την έπιστρέψθς. Ά-φού μ' άναστή — τό λές και τό πιστεύω — μίν καταγράψαι μερικόν λέξεων πού έκλεψες μέσα σ' όν μεθύσι μου. Αν μ' έβλεπες σ' ήμε-ρα, θά με λυπόσασθι. Γιατί μόλις έσέστρεψα σ' όν σ' όπτι μου ζανόσθηκα άμέσως τ' άκαθί-στονα πού με περιέμεναν και πού τάχα τόσο πολύ ξεχάσει κατά τη διάρκεια της έκδρομής μας.

Ό άντρας μου, ή εύγενική έκείνη ψυχή πού δέν θά θέλθω ποτέ ν' άπατήσω, μ' έπθ-ριμενε ήμους. Μού άνήγγειλε ότι θά ένοί-κιε τόν Ιούνιο μιά θάλα σ' όν γορμηνικήν άπτή, γιά να μωρθώ να έγκαταλείψω τό Πα-ρίσι νωρίς με τά παιδιά, όπως έπρε-τό γκα-τρός. Κι' αυτός, ό καμένος, θά μείνθι εδώ.

Όλομάνος, άπορροφημένος από τις δουλει-ές του, όλο τό καλοκαίρι, σ' αυτή τη μοναξιά πού τού είνε τόσο δύσνηρη...

Ώστε ήρθε ό Ρενέ από τό σχολείο, δείχνοντας μου με κάμπορ τούς καλούς βου-μούς του. Φιλάντας με (φίλι πού έμμεγάλω-σε τις τύψεις μου!) σ' όν ίδιο μέρος όπου ζωννι-κά έκώλησσε τά χείλη σου, όταν έμψήκαμε μέσα σ' όν ταξί.

Η γκαυέβερναινα μούφερε, μετά, την κόρη μου, τη Βαλεντίνη, πάντα χλωμόλα και φιλάσθητη, τόσο γοητευτική ό-μως σ' όν την άκούθι κανείς να μιλάθθι.

Όλομάνη ή ζωή μου, ζωή τίμας γυναι-κάς, πού άνασταί σ' όν άντρα της και τά παι-διά της, με ζανόπαινε σ' ένα δίχτυα της... Ω! Πρέπει να έξωμολογηθώ τό έγκλημα πού έκα-ν τό τότε εναντίον της τρυφερότητός σου. Έ-τρεφα και κλειστήκα σ' όν δωμάτιό μου και με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, σου γράφα θασαίλικά ένα μπλιετακι μ' αυτά τά λόγια: «Δέν πρέπει να ζανόσθω, Μαρίμ. Νοιώθω να σ' άγαπώ τόσο πολύ, ώστε αν έξωκαρούθθω να σε σέκπταμαι και να σε συναντώ, θά πάω πολύ γρήγορα να είμαι ή γυναικά πού θέλω και πού πρέπει να είμαι. Γειά σου... Μή με ζήτησθς, γιατί θά μ' έκα-νε να όπορώ πολύ. Θά σ' εύγλωσσώ γιά πάντα αν άπομακρυνθής απ' τη ζωή μου».

Αυτά σου είχα γράφει, Μαρίμ, και έκείνο τό γραμματάκι θά έβγαίνε σ' τη θεία έκτύπη-ση πού γράφω τώρα... Γράφοντας, πού, άνέκτησε μιά πλσστή γαλήνη γιά την όπνύνηση όρ-κού. Όταν όμως τό ζανόσθωσας σήμα τό πρώτ, ένοιωσα πώς σ' ά

Αγαπημένε μου, Ναι, έχεις δικιο, Εφταίξα. Είπα λόγια που δεν έπρεπε να πω. Μά, γλυκέ μου, τά είνε από την πολλή μου αγάπη. Μη σου φαίνεται παράξενο αυτό. Μ' είχε κυριεύσει ολοκληρωτικά τέτοιος φόβος!... Φοβόμουν πως δεν μ' αγαπάς. Κι' η σκέψη αυτή μ' έκανε κακία, σ' έθετο πού να θέλω να σε πληγώσω. Μά, πιά πολύ προσπάθησα να σου δημιουργήσω την αντίδραση, για να ιδω πως θ' άμυνθης. Τι θα μου λες; Θά σου ξεφυγαν λόγια που θα μου διέλυαν τους φόβους μου και θά μ' έπειθαν για την άμυνα σου;

Είπατε τόσο αδύνατα πλάσματα ώριμμένες στιγμές έμεις οι γυναίκες... Τό ξέρετε αυτό. Δεν έπρεπε λοιπόν να θυμώσης και να με θεωρήσεις σαν έναν και νο τύπο γυναικας που δεν μπορεί να ξεχωρίση την ανωτερότητα ενός άνδρος από την κατώτεροτητα άλλου.

Οχι, αγαπημένε, Δεν τά πιστεύω όλα σου είπα. Και μετανιω άνω που αφήσα τον εαυτό μου να παρασυρθη τόσο. Έπρεπε άλλωστε να μάς να βρω την αλήθεια. Πώς; Μά ξέρω κι' εγώ... Νά: ρωτώντας σε μονάχα: «Μ' αγαπάς;» Και να προσπαθήσω να βρω την αλήθεια στο θέλημα σου, στον τόνο της φωνής σου...

Τώρα, λοιπόν, τι θά γίνει; Θά χωρισώμε; Θά μείνωμε μονάχα δύο φίλοι; Τό λες αλήθεια αυτό; Γιατί αυτή τη σκέψη διέγνωνα μέσα στο τόσο άλλοκοτό αυτό γραμμα σου. Μά σαν δεν αγαπιόμαστε — σαν δεν μ' αγαπάς — πώς μπορούμε να είμαστε φίλοι; Πώς μπορούμε να μείνωμε φίλοι έμεις που εζησάμε τόσες στιγμές γεμάτες από έρωτα; Οχι! Μένουν δύο φίλοι, μονάχα σαν δεν τους ενώση ο έρωτας. Μονάχα σαν δεν ζήσουν τις στιγμές που ζήσαμε έμεις. Αλήθεια θυμάσαι... Μά σαν αγαπηθούν όπως άναστη-

Αμυντικός έξοπλισμός

θήκαμε έμεις και ο έρωτας ζή ακόμη φλογερά στην ψυχή έστω και του έξιός, η φίλια δεν έχει καμμία θέσι. Ναι, αγαπημένε, μπορώ να σε μισώ, ν' αδιαφορήσω για σένα, να σε περιφρονήσω, μά μόνον φίλη σου δεν μπορώ να μείνω.

Νά σε μισώ για τό κακό που θά μου κάμης. Ν' αδιαφορήσω γιατί θά σε ιδώ να στέκης πολύ χαμηλά. Νά σε περιφρονήσω για τί θά σε θεωρήσω ανάξιο ν' άπασχολήσης τη σκέψη μου έστω για λίγο. Μά να είμαι φίλη σου, είναι δυνατόν;

Ψέματά λένε εκείνοι που ισχυρίζονται ότι ο έρωτας μπορεί να μεταβληθή σε φίλια. Η μάλλον παρεξηγούν την έννοια της φίλιας. Δεν είναι φίλια αυτή. Η φίλια είναι ένα αίσθημα ευγενικό, που ζητάει αλtruισμό και θυσίες, για να μπορούση ν' ανταποκριθή στην πραγματική της έννοια.

Μά πως μπορώ π.χ. εγώ να σε ιδώ στην αγκαλιά μιας άλλης και να χαρώ γι' αυτό; Νά χαρώ γιατί θήνε κάτι που θά σ' ευχαριστήσει;

Λοιπόν, οχι! "Η μ' αγαπάς και θά μου συγχωρήσεις ότι και αν σου κάμω, ή δεν μ' αγαπάς και τότε... Τότε τί; "Αχ, οχι, αυτό δεν είναι δυνατόν. Δεν είναι δυνατόν ή αγαπήμας να τελειώση εδώ. Δεν είναι δυνατόν τό δ. μορφο όνειρο που μ' έκανες να πλάσω να μείνη μόνον όνειρο...

Αυτή τη στιγμή μούφερε ο ταχυδρόμος καινούργιο γραμμα σου. Δεν τό άνοιξα ακόμη. Τρέμω να τό άνοιξω. Φοβάμαι μήν είναι χειρότερο από τό άλλο. Φοβάμαι μήν ιδώ τά όνειρά μου να διαλύονται για πάντα. Και όμως

πρέπει να τό άνοιξω...

Λοιπόν, φίλε μου, τό άνοιξα και τό άνοιξα με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία. Αν δεν έχασα αυτά που σου έχω γράψει ως αυτή τη στιγμή, είναι για να ιδής, ότι εγώ μπορούσα να παίξω τό ρόλο που καλύτερα από σένα. Γιατί ποιος θά ήταν εκείνος που διαβάζοντας τις παραπάνω γραμμές δεν θά πίστευε ότι πεθαίνω από έρωτα για σένα; "Ε, λοιπόν, οχι, Σάν γυναικα κι' εγώ, όπως οι άλλες, έφρόντισα να μην έρθω άνοιχτή στους λογαριασμούς μου, όταν θάρχόταν ή στιγμή. Και εγώ έσύ τώρα κμ ο λ ι ς α π ο φ α σ ι ζ ε ι ς, όπως μου γράφεις, να προσπαθήση να με ξεχάσής κοντά σε μίαν άλλη, που θά έχη χαρακτήρα ήρεμο και τρυφερό, εγώ δεν θά κουραστώ πολύ, για να σε ξεχάσω, γιατί πρό πολλού έχω έρθη τον άντικαταστάτη σου. Σε έλεπα αυτή τη στιγμή να κάμης έναν μορφασμό άναστη, κήσως για τό άτομό μου. Τόν προτιμώ ώστόσο αυτό τον μορφασμό, παρά να σε φανταζόμουν κοντά στην άλλη να συζητάς με οίκτο για μένα. "Ω, μά μου ήταν πολύ τρυφερό, να σκέπτομαι πως θά μπορούσες να λες με τό πιο θλιβερό ύφος: "Την καμμένη, την λυπημένη, μά τί να γίνει; "Εγώ άγαπώ έσένα τώρα".

Ναι, αγαπημένε μου! "Ο αντίκαταστάτης σου, ο όποιος με φλερτάρει άρκετόν καιρό τώρα, δεν προμένει παρά ένα τηλεφώνημα μου. Τελειώνω λοιπόν τό γραμμα μου, για να προλάβω να τόν έρω στο γραφείο του και να τού δώσω ραντεβού για σήμερα τό απόγευμα. Πάντως, είμαι θέσπει, πως τώρα εκείνος που θά δυσκολευτή να ξεχάση τον άλλον, δεν θά είμαι εγώ. Σου εύχομαι λοιπόν να μπορέσης να έρθης τον ήρεμο και τρυφερό χαρακτήρα» για να συνέλθης όσο θά είναι δυνατόν γρηγορότερα άπ' τον κόλαφο που σου δίνω. Βλέπεις δεν είμαι κακία...

Μόνον που δεν ήθελα να θγώ εγώ ή ηττημένη στη μάχη και έφρόντισα να ξεπολυθώ εγκαίρως για την άμυνα μου.

ΜΕΛΙΝΑ

Μ. ΔΕΠΟΛΛΑ

Μικροί ιστοριοθέτες

ΤΟ ΑΣΤΕΙΟ

"Ένας Βούλγαρος χωρικός, που δεν καλοπεριούσε με τη γυναίκα του, έμεινε χήρος.

Την επομένη της κηδείας ο άπολυτρωθείς σύζυγος πήγε στον τάφο της μακαρίτισσας και άρχισε να θρηνηί και να λήη:

—"Αχ!... Καί να συλλογίζου, μάι ότι ή φτωχική μου ή γυναίκα είναι τώρα δώ μέσα στη γή!.. Δεν ήταν, θέβαια, κάθε μέρα στις καλές της... "Αν ο Θεός όμως ήθελε να κάμη τό θαύμά του και να την ξαναφέρη στη ζωή, θάμουν πολλοί, ευστυχισμένοι...

Την στιγμή εκείνη, τό χώμα του τάφου κινήθηκε έλαφρά, άπό κάποια σάβρα που πέρασε.

"Ο χήρος μας όμως, που δεν άντελήφθη τη σάβρα, πετάχθηκε έπάνω τρομαγμένος, και ρίχνοντας μιά ματιά γεμάτη θυμό προς τον ούρανό, εφώνασε:

—"Ε, πάψε πιά εύλογημένε!... Τι διάβολο, δεν μπορεί να σου πη κανείς κι' ένα άστείο!...

Τό παλαι όταν έληγεν σαιζόν, κάθε διτρίνα γέμιζε: Τριπινάζον, οσόνια, γούνινα παλτάκια, καπέλλα... Μά λίγα λόγια έδλεπες τριτίνες τά πλέον έξωφρενικά μοντέλα. Και φέτος έλέεις δέσ "Αθηνών την πόλι της μόδας της παρισιν, λευταία ίχνη, μά δεν άντέχει δυστυχώς τά δέν ρίχνει. Είς τό Δημοπρατήριο άπαντ χειμώνας είδη, Είς τό Δημοπρατήριο άπαντ ιουσουρούμ κατ' άλλους, εκεί θά δής την Κυριακή, κάθε καίκα και μεγάλους, πλουσίους τε και πένν, κάθε καίκα κυρία π' άνακατεύοντ' όλοι την κουρελαρία, για ν' αγοράσουν πράτ, και να καλύψουν ούτω, Την Κυριακή στου Γιοι, ή μάλλον εις τό φετείο, είδα γνωστών και σοβό, να κάνη ο τάλας δοκιμ, "Ένα παληοπαντέλινο, που τάμψθηνα τό πούλ, σ' έναν πλανόδιο παλη, και τώρα τού ζητούσαν, "Εκτός αυτού έδοκίμα, τώς τώρα τάχρηεται, καθ' ήν στιγμήν τό φ, γιατί τούρχότανε... σ, Τότε γυρίζει ο παλη, τούρχεται... φ α ρ δ υ, "Τί φταίω αν άδυνατι, Σ' άλλη παράγκα ζυλ, (λο κατάσ, συνάνθρωπος τις έτερο, γας τό παράστημα, με τον παλαιοπώλη, τε ν ο τό παντελόνι, γιατί στη μέση τούρχ, ζεύγει άπό τά... ρούχα, "Ο παληατής έξάπτε, εψε ξανά, διότι ο πελάτης μείνε, άζουν γύρω: γκιούχα, και ρήεις προμηνύεται, για τά... σ τ ε ν ά, Σ' άλλη παράγκα πα, και την ιδίαν ώραν, άλλη κωμικο, σκηνή λαμβαν, τά πελάτης άλλος, Είλ' ακρίδα... υβος κι' ο σάλος, Μωρ' τί μάς λές;... νά τά βάψης...μ α υ ρ α ! "Ενε φωτιά και λαύρα, Τότε να πάσης τ' άσπρ, θά πάω άλλου... νά τ' άβούρα; "Τί μάς τό λές, να πο, θά πάω στον άπέναν, "Νά πές... και πάνα, "Βρέ, λογικέφου... "Αδύνατον! "Βρ' άμάν... "Δεν με συμφέρει. Τό μοναστήρι νάν' κο, "Νά βάλω ακόμα κάτι, Δέ σε παρακαλώ, "Στό ράφι θά σου μείν, "Ας μείνωμε στο ράφ, "Ε, φεύγω... "Φύγε... "Εφυγα... "Αντίο! "Στό καλό! Και στά...παληά παπα, "Οί παληατζήδες άλλω, ίγο μόνο διάστημα, άπέκτησαν αναίδεια, να πουλάνε, μετέβαλαν την ελίτη, σε κατάστημα, και με τον πόνο του, πολλές φορές γελάνε, "Ι' αυτόν τον λόγον ά, των πελατών τό πλήθος, ουδά συνήθως: "«Γέλα... π α λ η ά, άφοι ο κόσμος πληρών, ο παληατής τον γραφει, ίγο μόνο διάστημα, να πουλάνε, σε κατάστημα, πολλές φορές γελάνε, δεν υπάρχει άμφιβολία, σ' αγάπησα πολύ... μ' αυτήν δεν θά είναι ποτέ τό ίδιο!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η καρδιά της Άντέλ...

"Ο Γκαστών και ή Άντέλ έζούσαν μαζί από δέκα χρόνια όταν ο Γκαστών τώσκασε με μίαν όμορφη και προκλητική κοπέλλα που κατοικούσε στο ισόγειο. "Η Άντέλ έκρυψε μέσα της τον πόνο της και στις γειτονισσες τις περιέργες που ήρθαν να την ιδούν, έξηγησε, θέλοντας να πει, σι και τον εαυτό της:

—Ω, είμαι ήσυχη... Θά ξανάωθη, να τό ήθε! Αυτός ο άνδρας, χωρίς έμένα ήταν ένα σωστό παιδί. Δεν ήξερε να βρη ούτε ένα μαντήλι στο συρτάρι του... όταν δεν ήμουν εγώ δίπλα του για να τον βοηθήσω. Θά μπορούσε έπίσης κάλλιστα να βάλη ένα μαύρο κι ένα κίτρινο παπούτσι... Επομένως, φανταζόσαστε... αν ή άλλη μπορώ να τό καταφέρω για ύψ...

"Ο Γκαστών πράγματι, ξαναγύρισε... δύο χρόνια άργότερα! Δεν ήταν και πολύ υπερήφανος, άλλά έμπερις να φαντασθής τί έπράξεναι μ' αυτή τη γυναίκα... "Αλήθεια μέγαλα...

Σε είχα προειδοποίησει, είπε σένα ή Άντέλ, ενώ κατά θάθος έβριάζαμε. —Ω! Αν ήξερα... άναστέναι σε ο Γκαστών. Δεν τις άρεσε να μείνωμε παρά στο ξενοδοχείο... "Εσύ, ξέρεis αν μ' άρέση αυτό. "Η Άλβητα είναι πως σόν ξενοδοχείο δεν μπορεί να είναι καλώς σαν σόν σπίτι του.

Κι' έπειτα, εφώνησε διαρκώς άλλαντικα κι' έπρώγαμε στο κομμένο.

—Ω, παιδάκι μου!... Θά σε πείραζαν σόν στομάχι σου αυτό!... Έχασα δέκα κιλά... Πόσο σε υποκαλύσασα...

—Δεν σε υποκρέωσα εγώ να την ακολουθήσης...

—Ω, άπήντησε ζωηρά ο Γκαστών, έτελείωσε. Ξέρεις, έκατάλασα. Και τώρα μπορείς να είσαι θέβαια πως όλα θά πάνε καλά... "Έγινα σωδός...

—Κάτι είναι κι' αυτό, είπε χαμογελώντας ή Άντέλ ή όποια άρχισε να ξαναγοστή τη ζωή.

—Και ξέρεis, έσκαλούθησε ο Γκαστών με την μεγαλύτερη άπλοτητα, ή γυναίκα που θά πανθρενθώ τώρα είναι πραγματικά πολύ καλή.

—"Η Άντέλ άχρίσσε λιγάκι. —Τί είπες;

—Ναι, έπ' τέλους είναι ένα κορίτσι που μού πείει. Νά, λίγο στον τύπο σου, όπως όταν γκαριστήκαμε... σου μοιάζει... καλοκαμωμένη σαν κι' εμένα, οχι πολύ ψηλή, λίγο παχουλιά, εύθυμη, όπως ήσουν κι' εσύ. Κι' έπειτα ξέρεις, κομψή. Φορεί πάντοτε ώραία ποικιλοχρώμια... όπως φορούσες κι' εσύ εκείνον τον καιρό...

Έχει ακόμη πολλούς από τους τρόπους σου... κι' όταν τραγουδάς «Τό Νανούρισμα του Ζοζελάν», έ, τότε, θά με πιστέψης, αν θέλεις... μού φαίνεται πως σ' ακούω...

—Ω, σε παρακαλώ, είπε άπαλα ή Άντέλ.

"Ο Γκαστών την έπιασε άπ' τα χέρια.

—Ω! Δεν πρέπει να ζηλεύς... για μάς τελείωσε... πρό πολλού και για σένα όπως και για μένα φυσικά. Κι' έπειτα, τι! Ξέρεις τώρα, δεν είμαι πιά ό,τι ή μουν... "Οπωσδήποτε έσύ έχάρηκες τά νειστά μου... Πες μου, θυμάσαι τις έκδρομές που έκαναμε τις Κυριακές στο Νοζάν...

—Ω, δεν υπάρχει άμφιβολία, σ' αγάπησα πολύ... μ' αυτήν δεν θά είναι ποτέ τό ίδιο!

—Έπί τέλους, δεν φανταζόμην να ήρθες για να μού πης ότι θυπανθρεθής με... αυτό τό πρόσωπο νισι... θυμιάζει:

—"Οχι, θέβαια... Λοιπόν, να με ξέρεis... Πάντα στενοχωριέμαι, όταν πρέπει ν' αγοράσω κοστούμι καλό... Δεν τά καταφέρνω διόλου... Θυμάσαι, πάντα με κοροϊδεύεις όταν κυττούνα τις έίτρινες και σουδειχνα εκείνα που μ' άρεσαν... Κι' έπειτα, είναι και τ' άλλα... "Η άρραδωμισατικά μου μού λείε, διαρκώς πως δεν έχω καλό γούστο... Λοιπόν, ήρθα για να σου ζητήσω μερικές συμβουλές, γιατί καταλαβαίνεις, έχω σκοπόν ν' αγοράσω για τό γάμο μου ένα κοστούμι γκρι, μά δεν είμαι θέβαιος αν θά είναι καλό... "Εσύ τί λές;

—Κρί; άπήντησε ή Άντέλ. "Ε, οχι, οχι γκρι. Το γκρι παίρνει άμέσως μιά κτηρινάδα. Κι' έπειτα, δεν σου πείει και πολύ... "Οχι, καλύτερο θά ήταν καφέ.

—"Α, λές, καφέ; —Ναι, με μιά έλαφρά γραμμή γκρενά... Μά πρόσέξε... μόνο μιά γραμμή...

—Ωραία, ώραία! Και ή γραβάτα;

—Ε, φυσικά, γκρενά... να συμφωνή με τη γραμμή του κοστούμιού... Μά πρό πάντος οχι πίκες... Οι πίκες σε προσυχεύουν.

—Α, ώραία, σ' ευχαριστώ. Ξέρεις για τό κασκέτο είχα σκεφθ...

—Δεν πιστεύω να πές να πάρη κασκέτο, διαμαρτυρήθη ζωηρά ή Άντέλ. "Αφοι θά πανθρενθής σου χρειάζεσαι ένα καπέλλο... ένα καπέλλο μαλακό καφέ, σαν τό κοστούμι σου. Κι' έπειτα, θά κολακευθής αυτή ή κοπέλλα, που θά φορέσης καπέλλο.

—Βλέπεις έκαμα καλά κι' ήρθα να σου πάρω τη συμβουλή σου...

—"Α, καλά, άπήντησε εύγενικά ή Άντέλ... Παντρεύεσαι... Σου κάνω ένα δώρο... Μεταξύ φίλων... είναι τόσο φυσικό!

—Ω, είσαι πάντα ή ίδια, ξέρεις. Είσαι τόσο καλή κι' εύγενική.

"Η Άντέλ άνοιξε την πόρτα κι' άφησε τον Γκαστών να περάση πρώτος.

—"Αφής τα αυτά, είπε ή Άντέλ ενώ τ' άμάτια της άποτομα έ-έθουράσαν κι' έκλεινε με νευρικήτα την πόρτα... "Αφής τα αυτά, δεν σου ζητώ να μού πλέςης εγκώμια... "Εμπρός, έλα... Τά μαγαζιά θά κλείσουν...

ΣΟΥΖΑΝ ΓΚΡΥΝΜΠΕΡΓΚ

Απειλά

"Εγώ στέ λώ δίχως γκρι— και πάψε Βάγγο, να μούγγρι— πως αν δεν έχω μιά πτι γκρι, καίτι κακό θά γίνει...

Θά πάψω πιά νάμαι πιστή, θά βρω κανέναν έραστή, καί ό,τι πιά μου χρειαστή, αυτός θά μού τό δίνη!

Αυτό δεθαίως σε πονεί, μά είμαι, Βάγγο μου, γυμνή, καθώς το ξέρωμ' όλοι... Κι' αν βρω κανέναν μιά βραδυά

στην τόση μου αναπαραδιά, έσύ θά είσαι ή καρδιά, κι' αυτός τό πορτοφόλι!

"Εσύ δεν πρέπει να θυμά— γιατί έφέτος τον χειμώ— που, όπως μού φαίνεται, σιμό— εγώ θά ξεπαγίσω.

Κι' όσο κι' αν φαίνεται άστεί— θά πάψω πιά νάμαι πιστή, γιατί δεν θέλω ν' άρρωστή— έστω και αν αγιάσω!...

"Ασε τά νεύρα τά πολλά κι' άλλωώς δεν γίνεται κολλά— κι' ούτε σε δάζω σε μπέλα— μ' αυτά που σου άδραδιάζω...

Και αν σε πιάσουνε λυγμοί και αν μού δείξης και πυγμή παράτα με εις τη στιγμή, διότι δεν άδελίζω!...

H MANIÖ

Τρεις μέρες τώρα μού μιλάς και μωγίνες κακός μπλάς κι' όλο τό κέφι μου χαλάς γυρεύοντάς μου λούσα...

"Αφοι σου τόπα παρευθής και πρέπει να τό θυμήθης πως ή στιγμή για να ντυθής δεν είναι ή παρούσα!

Ξέρω πως άρχισε χειμώ— και σου τό λέω χωρίς θυμό ότι θεθαίως προτιμώ μιά γούνα να φορέσης.

για να κρατιέσαι πιό θερμή— καμιά πτι-γκρί καμιάν έρμι— γούνα σε όλο τό κορμί σε όλους για ν' άρέσης!

Καλή θά ήταν μιά έρμι— μά μη γυρεύης άφορμή κι' άρχίσουν οι όλοφυρμοί για να σάσαι πιό εν τάξει...

Πέντ' έξη γάτες θά μαδή— θά σου τις ράψη μιά μοδί— και θά σε κάνη κουμουδί, μη δρέξη και μη στάξη!...

"Αφοι δεν έχω πορτιουναί, Μανιώ, στο λέω μά τό ναί, να σφάζωμ' ένα—δυό—κουνέ— κ' έτοι να πάψη ή γκρίνια...

Κι' όταν μωρή καυματού σε ιδή και ο Πατού μ' αυτό τό είδος του μαντού, θ' άλλάξω φανουρίνια!...

Q ΒΑΓΓΟΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

30ον

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΤΩΝ ΨΑΝΤΟΥΡΓΩΝ

Ο Ροαγκάλ ντε Μπωρεβέρ ά-νοσηκόθηκε και επιδόθηκε από τους τοίχους του ύπνου.

—Στηρίξου έπάνω μου, είπε η Μύρτα. Θέω μου, έχεις πάλινωη πολύ;

—Όχι, καλή μου Μύρτα, ά-πίτησε ο νέος. Μόνο ότι το κε-φαλι μου βούτιξε από το κτύπη-μα που μου έδωσε αυτός ο ά-στα-νας την τελευταία στιγμή! Νο-μίζω ότι αύριο θα είμαι τελείως καλά.

—Ανέθηκε έπειτα τα σκαλοπά-τια, αλλά δεν μπόρεσε να προχ-ρήση ανάμεσα από τα έρείπια που γέμιναν εκείνο που ήταν πριν ή μεγάλη αίθουσα του πανδοχεί-ου.

—Μύρτα, είπε, πήγαινε να κτυ-πάγες στην πόρτα της κυρίας χω-ρίς όνομα.

—Εγώ;

—Εσύ, καί. Βιάζεσαι ότι δεν άντέχω περισσότερο και ότι έχω άνάγκη από βοήθεια...

Εκείσε συγχρόνως τα μάτια και έγειρε προς τα πίσω. Όπως το είχε ελιπί ο παλμός του δεν ήταν σοβαρός. Άλλα το κτύπη-μα που είχε λάβει στο κεφάλι ή-ταν τρομερό. Σε λίγο άρχισε να παρρηληρή. Αμέσως η Μύρτα δι-εσχισε μ' ένα πήδημα τον δρόμο και έκτυπησε με όρμη το πλίκ-τρον της πόρτας που άπέναντί σπ-ιτού. Άσφαλώς, δεν θα έκοιμώ-ντο μέσα σ' αυτό το σπίτι. Γιατί ή πόρτα άνοιξε άμέσως και στο άνοιγμα της έμφανίστηκε ένας άν-δρας ήρακλής διαστάσεων, με γκριζά γενειάδα και άνήγηρη φυ-σιονομία. Έκρατούσε στα χέ-ρια του ένα φανάρι.

—Τι θέλεις; έρώτησε με σκαίο έρος;

—Βοήθεια και συνδρομή.

—Γιά ποιόν; έκαμε πίσω από τον άνθρωπο αυτή μία γλυκειά και τρυφερή φωνή.

Και ή Κυρία δίχως όνομα έ-παχώρησε. ή Μύρτα δεν έφο-βόταν τίποτε πιά, άφού έπρόκει-το γιά τη ζωή του Μπωρεβέρ.

—Γιά ένα νέον στόν όποιον ό-παροχεήκατε την ύποστήριξί σας, άπήντησε.

—Τό όνομά του;

—Ροαγκάλ ντε Μπωρεβέρ.

—Οδηγήστε μας κοντά του, έκαμε ή Κυρία. Έλατε καλέ μου Ζιλ.

Αυτή ή φωνή έκαμε τη Μύρτα να άνατριχιάσει, παρ' όλη την γλυκύτητα που είχε.

Ο κολοσός που ή Κυρία εί-χε άποκαλέσει Ζιλ, διέσχιζε τον δρόμο, όδηγούμενος από την Μύρτα, που έκρατούσε τό φανά-ρι. Έσήκωσε κατόπιν τον Ροα-γκάλ στα χέρια του, όπως θα έ-κανε γιά ένα παιδάκι. Ο νέος παραληρούσε και μέσα στο πα-ραληρημά του έλεγε:

—Ο δέημος! Νά ο δέημος!

Ο άνθρωπος με τη γενειάδα έσταμάτησε. Οί τριχές της κεφα-λής του είχαν άνασφαιρηθεί.

ή Κυρία χωρίς όνομα είχε κι' αυτή προχωρήσει. Έρίξε ένα έλέμμα στόν Μπωρεβέρ και έφα-νηκε να σκέπτεται γιά μία στυ-μή.

—Είπε ο νέος, είπε, που μς έωσα ένα θράβυ από τα χέρια των ληστών. Σήμερα έγινε μία μεγάλη σύμπλοκή σ' αυτό τό παν-δοχείο. Αύτον λοιπόν ήθελε να συλλάβη ό διευθυντής της άστυ-νομίας;

—Μάλιστα, Κυρία, άπήντησεν ή Μύρτα.

—Θά ήταν επικίνδυνο, έσυνέ-χισε ή Κυρία χωρίς όνομα, να τόν πάμε στό σπίτι μου. Έίως θά άντιληφθούν ότι δεν έπέδω-σαν έρευνήσουν άνάμεσα στά έ-

ρείπια και δεν δρούν τό πτώμα του, όποτε θα τόν άναστήσουν στό γειτονικά στίτια. Έίως μά-λιστα και να παραμονεύουν. Ά-πό όλα αυτά τά παραθύρα που βλέπουν προς τά έδω συνηθίζου-ν με κατακούπουν. Άλλά πού να τόν πάμε;

—Έσταμάτησε γιά ένα λεπτό. —Έπειτα έσυνέχισε:

—Έστω! έλεπε, Μπωρά νά έ-πιστρέψω εκεί κάτω, άφού αυτόν όα γινή προς χάριν ενός πλάμα-τος που με έσωσε. Οφείλω και τος πού με κάμω. Αυτός ο νέος πρέπει να τό κάμω. φίλος σας; είνε συγγενής σας... κυρία, ά-δελφός μου, κυρία, ά-

—Είπε άδελφός μου, κυρία, ά-πήντησε ή Μύρτα, άναστενάζων-τας.

—Άδελφός σας! Έκαμε ή κυ-ρία. Άκούστε... θά πάτε σπίτι μου και θα μείνετε γιά τη Μαργα-ρίτα, την ύποστρίξι μου. Πρέπει προηγουμένως να δεχθώ ότι δεν μς παρακολουθεί κανείς. Ο δέν μς τον άδελφό σας, μείνετε πο γιά τον άδελφό σας, μείνετε ήσυχη. Ο Ζιλ θα τόν πάη σέ ά-σφαλές μέρος. —Έμπρός, καλέ μου Ζιλ, άς ξεκινήσωμε.

ή Μύρτα θα έσινε ένα από τά δύο της χέρια γιά να μην χυ-ρίσθι από τόν Μπωρεβέρ. Άλλ-ήταν άνάγκη να ύπακούσθι. Έ-γειρε λοιπόν τό κεφάλι και έμνη-κε μέσα στό στίτι.

Και ή Κυρία χωρίς όνομα έ-ξεκίνησε έπίσης, κρατώντας στα χέρια της τό φανάρι. Καθ' όσον έπρόχωρουσε, τό άρχό πρόσωπο της έγίνεταν όλολευκο. Είχεν άσ-χισει μάλιστα να τρέψι. Άλλά δεν έπέδραβινε καθόλου τό όημά της.

—Έφθασαν έτσι στην όδo των Ψαντούργων.

—Έδώ είναι! έπιθύρισε ή κυ-ρία σταματώντας έμπρός σ' ένα στίτι.

—Ανοίξε έπειτα την πόρτα μ' έ-να κλειδί που έκρεμόταν από τόν λαιμό της και έμνηκε μέσα.

Και ό Ζιλ έμνηκε έπίσης και έκλεισε πίσω του προσεκτικά την πόρτα.

Στό βάθος μιάς χαμηλής ά-φουσης, ύπρχε μία στενή σκάλα. ή Κυρία χωρίς όνομα άναψε μερικά κερά. Ο Ζιλ άπέθεσε τό-τε τόν νέον έπάνω σ' ένα κρεβά-τι. Έπειτα άπεχώρησε στό θά-θος της αίθουσής, άφίνοντας την κυρία του μόνη.

ΔΥΟ ΠΑΛΗΟΙ ΦΙΛΟΙ

Στό μέγαρον της διευθυνσώς της άστυνομίας, μέσα σέ μία εύ-ρύχωρη τραπέζα, με έπιτάσεις θωραία και άυστήρη, ό Ρονσερόλ και ό στρατάρχης ντε Σαίντ Άντρέ είχαν δεηνησει.

Οί δύο παλιοί φίλοι έσούητο σαν.

—Ίδού οί τέσσερες άροι της συμφωνίας στην όποιαν είχαν πε-ρίπου καταλήξει.

Πρώτος άρος: Ο Σαίντ Άν-τρέ άνελάμβανε να έπιτύχη διά τό Ρονσερόλ μιά σημαντική δι-οικισή, μακρρά από τό Παρίσι.

Δεύτερος άρος: Ο Σαίντ Άν-τρέ άνελάμβανε να πείση τόν θά-σιλνχ να παραιτηθι από την ά-ξιώσή του να προικήτη την κόρη του Ρονσερόλ. Την έλατρετική αυτή εύνοια ό διευθυντής της ά-στυνομίας δεν την έπιθυμούσε. Θά έπρόκειτο μόνος του την κόρη του.

Τρίτος άρος: Ο Σαίντ Άντρέ θα έπέτγγανε γιά τόν υιό του Ρολάνδo μιά σημαντική θέσ ή έπασχία. ή θέσις αυτή θα ήταν κοντά στόν πανθερό του.

Τέταρτος άρος: Οί τρεις προ-

γούμενοι θα έτίθεντο εν ισχύ ά-πό την ήμέρα τού γάμου της Μαργαρίτας με τόν Ρολάνδο.

Στόν τελευταίο αυτό άρο, ό Σαίντ Άντρέ έσυνέστη.

—Χμ! Έκαμε. Το πράγμα είνε δύσκολο... άδύνατον!

—Πες στόν άσπίλνχ, έφώνησε με θυμόν ό Ρονσερόλ, ότι άν δεν γινή αυτό, είμαι άποφασισμέ-νος να σκοτώσω την κόρη μου— και σένα κατόπιν. Με άκούσι! Θά γινή αυτό που είπα. Όσο γιά τόν άσπίλνχ, θα τού δημουργήσω ένα τέτοιο σκάνδαλο, που θα κυ-λισθι μέσα στό δούρο και αύ-τός και ό θρόνος του.

Ο Σαίντ Άντρέ είχε ωχρία-σει.

—Θά κάμω ό,τι μπορώ, έπιθύ-ρισε.

—Έπέφασαν μερικά λεπτά σιω-πής.

—Σαφινικά, ό Ρονσερόλ άνατρί-χισε και, σκύνοντας προς τό μέρος του Σαίντ Άντρέ, έρώτη-σε σιγά:

—«Τόν σκέπτεσαι, καμιά φο-ρά;

—Αν «Τόν» σκέπτομαι; Παί-δν;

—Τό έξέρισε πολύ καλά. Μην πής όχι! Τό έλέπω μέσα σά μά-τια σου ότι τόν έξέρισι! Τρέμεις όλόκληρος!

—Και σ' έπίσης! Γιατί φοβά-σαι μήπως ό Ρενώ δεν έπέθανε. Έτσι, δεν είναι; Έάν τόν ζήνω, θέλαμε έσφακά; Έάν έξαναγύ-ριζε γιά να μς ρωτήσθι: Τι σάς έκαμα;

—Ο στρατάρχης έγέλασε μ' έ-να νευρικό γέλιο και έσκαλόε-θησε.

—Ο Ρενώ δεν μς είχε κά-μει τίποτε. Τίποτε άλλο έκτός από τό ότι μς είχε σώσει και τούς δύο. Ημεθα φίλοι, άδελφοί του. Σού έδωσε, χρήματα, Ρον-σερόλ. Και έμειν τόν έπρόδωσα. με και παρεδώσαμε την γυναικά του. Ύπηρεσε και οί δύο ποτα-ποί και αούθισαν. Έχουν περά-σει περισσότερα από είκοσι χρό-νια από τότε και να πού άρχίζο-με να έχωμε τρυφερά και οί δύο. Άλλ' όχι! Έγώ δεν είχα καμιά μά τρυφή. Δεν τόν σκέπτομαι ποτέ!

Ο Ρονσερόλ δεν άπήντησε ά-μέσως. Μόνο σέ λίγο είπε με σο-βαρά φωνή:

—Μιά άυτόν τόν Νουστράδά-μο. Και σ' ό, Σαίντ Άντρέ;

—Κι' έγώ τόν μισώ αυτόν τό μάγκο γιάτι προχέες στην αούλη, με έκανε να τρωμάω.

—Κι' έμένα έπίσης.

—Πρέπει ν' απαλλαγώμε άπ' αυτόν τόν άνθρωπο. Άλλάω, αυτή είνε ή έπιθυμία τού άσπίλ-νχ.

—Επρόσεξες τά μάτια του; Άκούσες τόν ήχο της φωνής του;

—Ο Σαίντ Άντρέ άνατρίχισε και έκαμε μιά καταφαιτική κινή-ση με τό κεφάλι.

—Θά άρχίζωμε, έσυνέχισε ό Ρονσερόλ, ότι έχω ίση και όλο-τα αυτά τά λαμπερά μάτια. Θά άρχίζωμε ότι έχω άκούσει τη φωνή αυτή, που εισχωρεί ως τά κατάσθα της ψυχής τού άνθρά-που. Σαίντ Άντρέ, αυτός ό Νο-στράδάμος δεν μς είνε άγνω-στός.

—Αυτό είνε αλήθεια, είπε ό Σαίντ Άντρέ. Δεν τό είχα προ-σέξει.

—Ααγκάρντ! έφώνησε ό διευ-θυντής της άστυνομίας. Τό στίτι έρίσκειται λοιπόν σ' αυτό τό δρό-μο.

—Νομίζω...

—Έστω! Άς προχωρήσωμε! Συγχρόνως έσκυψε προς τό μέ-ρος του Σαίντ Άντρέ και τού είπε σιγά:

—Πανε είκοσι δύο όλόκληρα χρόνια πού έχω να πατήσω τό πόδι μου σ' αυτόν τόν δρόμο.

—Και έγώ έπίσης, είπε ό στρα-τάρχης. Συμψαι τη γρηά Μπερ-τρώδη; Την έσκότωσε μ' ένα μύ-νο κτύπημα στη ράχι.

—Πατέ! Έκαμε ό Ρονσερόλ. Σαφινικά, μιά προσηκτική κρου-γή έξέοιχε της σπονδυλικής της σ-τήλης. Οί δύο φίλοι έσταμάτησαν πελιδνίον από τόν τρόμο τους.

—Άκούσες; Έκαμε ό Ρονσε-ρόλ μέσα σ' έναν ψέφυρο.

—Ναι, άπήντησε ό Σαίντ Άν-τρέ. Είπε μιά φωνή, που έρχεται από τά έδω του Άδου.

Ο Ααγκάρντ έσταμάτησε.

—Έδώ είνε, κύριοι, έλεπε.

—Πας; Έκαμαν ταυτόχρονως ό διευθυντής της άστυνομίας και ό στρατάρχης.

—Ο Ροαγκάλ ντε Μπωρεβέρ έρίσκειται μέσα σ' αυτό τό σπίτι. Είχαν και οί δύο την έντύπω-ση πώς οί τοίχοι τού σπιτιού, που ύψάνοντο μπροστά των, τούς έλε-γαν: «Είδαμε και γνώριζομε τά πάντα».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ή συνέχεια.

άελαβε αυτή την άποστολή.

Την στιγμή εκείνη, ένας άν-θρωπος λαχνοσπασμένος από τό πολύ τρέξιμο έμνηκε μέσα στην αίθουσα.

ήταν ό θαρύνος ντε Λαγ-κάρντ. Διευθυντής όμέσως προς τους δύο φίλους και είπε:

—Αυτός ό Σατανάς δεν έπέ-θανε. Ο Ροαγκάλ ντε Μπωρε-βέρ έδύθηκε ζωντανός μέσα από τό έρείπιο τού πανδοχείου. Φυλα-χθήτε, κύριοι!

—Αιάβοι! Έκαμε ό Σαίντ Άντρέ. Δεν θα μωρέσωμε λοι-πόν να απαλλαγώμε άπ' αυτόν τόν άνθρακο;

—Και όμως πρέπει να άπαλ-λαγώμε. Ααγκάρντ, είσαστε θέ-σεις γιά ό,τι είπατε;

—Τόν είδα με τά μάτια μου. Έδύθηκε από τά έρείπια και έλι-ποθύησε. Ένεφανίσθη τότε μία γυναικά, συνοδευόμενη από ένα είδος γίγαντος. Ο Ροαγκάλ ντε Μπωρεβέρ είνε σοβαρά πληγωμέ-νος και ό γίγας αυτός τόν έπήρε στούς ώμους του γιά να τόν άπο-μακρύνι...

—Πού τόν έπήγα;

—Οί δύο άνθρακοι που είχα άφήσει ως φρουρούς στην όδον Λαθανιέρ θα μς τό πούν.

—Εμπρός! Έκαμε ό Σαίντ Άντρέ. Πας; με μαζί σας μιά καλή συνοδεία, Ρονσερόλ.

—Δεν ύπρχει άνάγκη, έλεπε ό Ααγκάρντ. Ο Μπωρεβέρ είνε θά-νασιμα τραυματισμένος και δεν θα χρειασθι παρά μόνον να τού δώσουμε τό κτύπημα της χάρι-τος. Μαζί με τούς δύο άνθρες που θα είμαστε πέντε, άνθρες πώς είμαστε άρκετοί γιά να σκα-τώσωμε έναν έτοιμοθάνοντο.

—Ας ξεκινήσωμε! Έκαμε ό Ρονσερόλ, με προσηκτικόν ά-φος.

Έδύθηκαν πρόηματα και οί τρεις.

Στην όδον Λαθανιέρ συνήτη-σαν έναν από τούς άνθρώπους που είχαν άφήσει εκεί. Ααγ-κάρντ. Είχαν παρακολουθήσει τόν γίγαντα που είχε σηκώσει στούς ώμους του τόν Μπωρεβέρ και ό άλλος σύντροφός του είχε μείνει έδω από τό σπίτι όπου τόν είχαν άφήσει.

—Δείξε μας πού είνε, είπεν ό Ρονσερόλ.

Ο άνθρωπος άρχισε να εσδίζη πλάι στόν Ααγκάρντ, που κατέλ-χετο από έκαίρετική άνοητομνη-σία. Ο Ρονσερόλ ήταν περιφρον-τις και έσφυγνε την λαβή τού έχειρηδίου του. Ο Σαίντ Άν-τρέ έφωσκούσε.

—Ο άσπίλνχ πρέπει να έξήτη-σε! έλεπε ό Ρονσερόλ. Και όρκι ζήμαι ότι αυτό θα γινή αύριο τό πρωί!

Σαφινικά, άνεσκήτησε.

—Άλλά νομίζω ότι μπαήνομε στην όδον των Ψαντούργων, έ-καμε.

—Αυτό είνε αλήθεια, είπε ό Σαίντ Άντρέ. Δεν τό είχα προ-σέξει.

—Ααγκάρντ! έφώνησε ό διευ-θυντής της άστυνομίας. Τό στίτι έρίσκειται λοιπόν σ' αυτό τό δρό-μο.

—Νομίζω...

—Έστω! Άς προχωρήσωμε! Συγχρόνως έσκυψε προς τό μέ-ρος του Σαίντ Άντρέ και τού είπε σιγά:

—Πανε είκοσι δύο όλόκληρα χρόνια πού έχω να πατήσω τό πόδι μου σ' αυτόν τόν δρόμο.

—Και έγώ έπίσης, είπε ό στρα-τάρχης. Συμψαι τη γρηά Μπερ-τρώδη; Την έσκότωσε μ' ένα μύ-νο κτύπημα στη ράχι.

—Πατέ! Έκαμε ό Ρονσερόλ. Σαφινικά, μιά προσηκτική κρου-γή έξέοιχε της σπονδυλικής της σ-τήλης. Οί δύο φίλοι έσταμάτησαν πελιδνίον από τόν τρόμο τους.

—Άκούσες; Έκαμε ό Ρονσε-ρόλ μέσα σ' έναν ψέφυρο.

—Ναι, άπήντησε ό Σαίντ Άν-τρέ. Είπε μιά φωνή, που έρχεται από τά έδω του Άδου.

Ο Ααγκάρντ έσταμάτησε.

—Έδώ είνε, κύριοι, έλεπε.

—Πας; Έκαμαν ταυτόχρονως ό διευθυντής της άστυνομίας και ό στρατάρχης.

—Ο Ροαγκάλ ντε Μπωρεβέρ έρίσκειται μέσα σ' αυτό τό σπίτι. Είχαν και οί δύο την έντύπω-ση πώς οί τοίχοι τού σπιτιού, που ύψάνοντο μπροστά των, τούς έλε-γαν: «Είδαμε και γνώριζομε τά πάντα».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ή συνέχεια.

Όταν ζωντανεύη-ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

ή Γκαμπριέλ Ντιζέρ έμνηκε στό δωμάτιο τού λουτρού, όπου έξυριζόταν ό σύζυγός της, και τού είπε:

—Ξέρεις, Άλεξάντερ, ή Λουσύ Μουάντερ μού έπληφώνησε τώρα από τό Μπρυναύ. Θά περάσθι τη σημερινή μέρα στό Παρίσι και θα φύη τό μεσημέρι μαζί μας.

Ο Άλεξάντερ Ντιζέρ ήταν ένας άνδρας 55 χρονών, έξυμνος και μορφωμένος. Έκέρδιζε άκοστά από τις έπιχειρήσεις του και είχε σχέ-σεις μόνο με έλέκτα πρόσωπα.

ή Γκαμπριέλ ήταν 40 έτών. Τά μαλλιά της είχαν άρχισι ν' άσπρίζουν. Από την πα-λιά όμορφη της έμενε μία φυσιογνωμία γλυ-κειά, λεπτή και χαμογελαστή.

ή κοινή ζωή των δύο αυτών πλάσμάτων στριζόταν σέ μιάν αμοιβαία και λογική στορ-γή. Τίποτε δεν άφινόνταν να την άπειλή. ή μόνη μεγάλη θλίψις τους ήταν ότι δεν είχαν άποκτήσει παιδιά.

ή Λουσύ Μουάντερ ήταν παιδική φίλη της Γκαμπριέλ. Μετά τόν θάνατο τού συζύγου της είχε έγκατασταθι στό Μπρυναύ, άπ' ό-που έπιγινανε τακτικά στό Παρίσι, με τό αύ τοκήντ της.

Όταν έφθασε στό σπίτι τών Ντιζέρ, είχε περάσει πιά τό μεσημέρι. Έκάθισαν λουτρον όλοι άμέσως στό προαέτι.

Ο Άλεξάντερ ύπεδύχη την φίλη της συζύ-γου του με ευγένεια, χωρίς όμως ύπερβολι-κόν άνδουασμό.

—Κατά τό διάστημα τού φαγητού, ήταν λι-γομύστες και, μετά τόν καφέ, έκλεισθηκε στό γραφείο του.

—Τι έχει ό άνδρας σου; ρώτησε ή Λουσύ την φίλη της. Φαίνεται σαν κάτι να τόν άπα-σχολή.

—Θά σοδ έξηγήσω άργότερα, άπήντησε ή Γκαμπριέλ. Τώρα έχω να σοδ έξηγήσω μιά χάρη! Μπαρείς να με φιλοενηήσεις στό Μπρυ-ναύ, μόνη, επί 4 ή 5 μέρες;

—Μά έπιτρέπεται να τό ρωτάς;... Ξέρεις καλά ότι τό σπίτι μου είνε και δικό σου... Άν δεν γελιέμαι, όμως, δεν έχεις χωρίσει άλλη-φαρά από τόν άνδρα σου. Μήπως συμβαίνει τίποτε δυσάρεστο μεταξύ σας;

—Κάθε άλλο! Νομίζω μόνο ότι αυτό τόν καιρό δεν θα δυσωρεστήθι ό Άλεξάντερ άν-λειψά από κοντά του μερικά μέρες. Πρέπει να έξωρη κανείς να μασητή και να μη γίνε-ται ένοχλητικός, σέ ώρισμένες περιπτώσεις, στόν σύντροφό της ζωής του!

ή Κυρία Μουάντερ δεν έξήτησε άλλες έξη-γήσεις. Άφισε την φίλη της, γιά να κάμψι μερικά ψώνια στά μαγαζιά. Όταν έγύρισε να την πάρη, ή Γκαμπριέλ είχε ετοιμάσει ήδη την βαλίτσα της και είχε έξηγήσει στόν άν-δρα της ότι ή Λουσύ την είχε προσκαλέσει στό Μπρυναύ. Ο Ντιζέρ είχε καττάξει μ' έκπληξη την σύζυγό του, αλλά είχε δώσει ά-μέσως την συγκατάθεσή του, με μία καταφα-γή έκφραση ευχαριστήσως στό θέλμα του.

Είκοσι πέντε χρόνια πριν, ό Άλεξάντερ ή-ταν μόλις 30 έτών. Ο πατέρας του είχε πε-θάνει, άφήνοντας τόν άρκετή περιουσία.

Ο νεαρός Ντιζέρ εταξίδευε τότε, έπεσκέ-πτετο την Άμερική, την Άνατολή, διψώντας να γνώρισθι τόν κόσμο, την ζωή, μεθυσμένος

από χυμόν τών κρεμμυδιών είνε άριστο φάρμακο γιά τούς νευρικούς έρεθισμούς.

Τά μαλλιά των χορτοφάγων είνε ό φθονώτερος και διατηρούνται περισσότερον καιρό από τών κρεοφάγων.

Τό τραγούδι τού άηδονιού άκούγεται σέ άπόστασι ενός μιλίου.

«Όλα τά ζώα κοιμούνται άμέσως μετά τό φαγητό, έκτός τών άνθρώπων.

Σε κάθε τρία λεπτά περίσ άπ' την καρδιά μας ποσότητα αίματος ίση με όλο τό αίμα πού περιέχεται στό σώμα μας.

Στην Κίνα, τό κρέας τών γατιών έω-ρείται ως φάρμακο κατά των πνευμονικών παθήσεων.

Υπολογίζεται ότι ένας άνθρωπος 80 χρονών έχει καταναλώσει τά 23 χρόνια του σέ ύπνο και στό φαγητό.

Ένας άνθρώπος της ίδιας ηλικίας ύ-πολογίζεται έπίσης, ότι έχει φάει 4 τόν-νους κρέατος κι' έχει πιή 400 όκάδες καφέ.

ή κοινή ζωή των δύο αυτών πλάσμάτων στριζόταν σέ μιάν αμοιβαία και λογική στορ-γή. Τίποτε δεν άφινόνταν να την άπειλή. ή μόνη μεγάλη θλίψις τους ήταν ότι δεν είχαν άποκτήσει παιδιά.

ή Λουσύ Μουάντερ ήταν παιδική φίλη της Γκαμπριέλ. Μετά τόν θάνατο τού συζύγου της είχε έγκατασταθι στό Μπρυναύ, άπ' ό-που έπιγινανε τακτικά στό Παρίσι, με τό αύ τοκήντ της.

Όταν έφθασε στό σπίτι τών Ντιζέρ, είχε περάσει πιά τό μεσημέρι. Έκάθισαν λουτρον όλοι άμέσως στό προαέτι.

Ο Άλεξάντερ ύπεδύχη την φίλη της συζύ-γου του με ευγένεια, χωρίς όμως ύπερβολι-κόν άνδουασμό.

—Κατά τό διάστημα τού φαγητού, ήταν λι-γομύστες και, μετά τόν καφέ, έκλεισθηκε στό γραφείο του.

—Τι έχει ό άνδρας σου; ρώτησε ή Λουσύ την φίλη της. Φαίνεται σαν κάτι να τόν άπα-σχολή.

—Θά σοδ έξηγήσω άργότερα, άπήντησε ή Γκαμπριέλ. Τώρα έχω να σοδ έξηγήσω μιά χάρη! Μπαρείς να με φιλοενηήσεις στό Μπρυ-ναύ, μόνη, επί 4 ή 5 μέρες;

—Μά έπιτρέπεται να τό ρωτάς;... Ξέρεις καλά ότι τό σπίτι μου είνε και δικό σου... Άν δεν γελιέμαι, όμως, δεν έχεις χωρίσει άλλη-φαρά από τόν άνδρα σου. Μήπως συμβαίνει τίποτε δυσάρεστο μεταξύ σας;

—Κάθε άλλο! Νομίζω μόνο ότι αυτό τόν καιρό δεν θα δυσωρεστήθι ό Άλεξάντερ άν-λειψά από κοντά του μερικά μέρες. Πρέπει να έξωρη κανείς να μασητή και να μη γίνε-ται ένοχλητικός, σέ ώρισμένες περιπτώσεις, στόν σύντροφό της ζωής του!

ή Κυρία Μουάντερ δεν έξήτησε άλλες έξη-γήσεις. Άφισε την φίλη της, γιά να κάμψι μερικά ψώνια στά μαγαζιά. Όταν έγύρισε να την πάρη, ή Γκαμπριέλ είχε ετοιμάσει ήδη την βαλίτσα της και είχε έξηγήσει στόν άν-δρα της ότι ή Λουσύ την είχε προσκαλέσει στό Μπρυναύ. Ο Ντιζέρ είχε καττάξει μ' έκπληξη την σύζυγό του, αλλά είχε δώσει ά-μέσως την συγκατάθεσή του, με μία καταφα-γή έκφραση ευχαριστήσως στό θέλμα του.

Είκοσι πέντε χρόνια πριν, ό Άλεξάντερ ή-ταν μόλις 30 έτών. Ο πατέρας του είχε πε-θάνει, άφήνοντας τόν άρκετή

ΧΑΙΤΟΔΟΥΣ, Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΩΝ ΘΚΕΑΝΩΝ

Αποτελεί θωρακκα που λαμπεί από μαργαριτάρια και διαμάντια. Στους τροπικούς δεν υπάρχει κανένα πτηνό, καμιά ψυχή, που ν' αμυδάλαται σ' όμορφη με τον μικρόν αυτόν Απολλών των θκεανών.

Επώνυμ στα κύματα είνε φλόγα, κάτω από το νερό λουλούδι. Το περιβήτημα του είνε καταπνο σάν ασημί που σπινταίνεται από λεπτότητα τους και πλουσιωτάτους χρωματισμούς από τον εξοχο καλλιτέχνη ήλιο. Ο χαιτόδους έχει, με μία λέξη, μυθική λάμψη, που θαμπώνει το βλέμμα και καταπλήσσει την φαντασία. Μά η λαμπερή του αυτή φορεσιά ταπεινάει καθ' όλα στον χαιτόδοντα γιατί, πράγματι, δεν υπάρχει φάρι με όμοια πιν ευσταλές, πιο χαριτωμένο από το δικό του. Ο χαιτόδους ανήκει στην οικογένεια των περδικών, μοιάζει δέ με πέρκα με σώμα ωοειδές και κεφάλι μικρό. Έχοντας δέ επίγινωσι της όμορφιάς του, ο χαιτόδους δεν την αποκρύπτει, και γι' αυτό, ιδίως κατά την εποχή των έρωτων του, αιωρείται σάν φωτεινή φλόξη έπινω στις κορυφές των κυμάτων η τρέχει στίς ακτές που λαμποκοπούν από τις ακτίνες του ήλιου.

Τ' άλλα προτερήματα του χαιτόδοντος είνε άνωτέρα της όμορφιάς του περιεργότερα της ποικιλοτρόπου φορεσίας του. Έαν το περιβήτημα του θαμπώνει, η έξυπνότης του καταπλήσσει.

Τό στόμα του παραδόξου αυτού ψαριού έπιμηκύνεται σάν λεπτότατος σωλήνας θαυμασίας κατασκευής. Καί τό στόμα του αυτό είνε συγχρόνως άντλία και πυροβόλο μισί! Όταν ο χαιτόδους διακρίνη τη λείαν του, κάποια κίτρινη ή κυανή μολύβα τον τροπικών, νά κάθεται έπάνω στα τροπικά φυτά, πλησιάζει κολλυμβώντας σιγά σιγά μέ υπολογισμένον θραύσματα. Μόλις φθάση σ' άπόσταση πέντε — έξη μέτρων από τη λείαν του, τό ψάρι αυτό κυνηγού, στέκεται, διευθύνει τον αυλό του έναντιον της και ρίχνει, όρμητικά, σταγόνες νερού από τό σωλήνωτό στόμα του. Η ύδατιν αυτή σφαίρα ποτέ δέν άστοχει τό σκοπού της, και η μολύβα πέφτει παραβυθισμένη στα κύματα. Σέ λίγο καταφθάνει ο χαιτόδους, συλλαμβάνει τό θύμα του, που άσφυκτιεί και τό καταπίνει μέ την ίδια λεπτότητα με την όποια τά έντομα άπομυζούν τά ανθη η πίνουν μία σταγόνα δροσιάς.

Την εποχή των έρωτων τους οι χαιτόδους, λαμποκοπώντας άκόμη περισσότερο, μαζεύονται στο κούλωμα κάποιου βράχου και τότε άποτι λούν πραγματική συλλογή πολυτιμων λίθων, λές κι' η θαλάσσια, στα άπόκρυφα αυτά μέρη της, νύχθ κρύψη τα διαμάντια του στέμματος της.

Πρόστυπον έραστού άλλα και οικογενειαρχού, ο χαιτόδους, μετά τό ζευγάρισμα, που γίνεται έπειτα από πολλές επιδείξεις όμορφιάς και χαριτωμένους αιώρισμους έπάνω από τη θαλάσσια, παραλαμβάνει γιά νά γινισμοποίηση τά άώρα που άπό γεννήση η θηλυκιά και πολλές φορές γιά νά τά διαφυλάξη έναντιον της προμερης μητέρας των που έπιχειρεί νά τά κατασφραγίσθω. Συνήθως ο χαιτόδους, μετά την άωτοκία της θηλυκιάς, που περιπίπτει σέ έξάντλησι και δέν ένδιαφέρεται γιά τίποτε, ματαπνέει τό ένα μετά τό άλλο τά άώρα, περί τά 200 τον άριθμόν, και τά διαφυλάσσει στο στόμα του, έπί δόλοκληρες εβδομάδες. Μέσα στο στόμα του πέτερα τους, άς πούμε, τά άώρα ύφιστανται διάφορες μεταμορφώσεις, έως ότου καταστούν Ικανά νά έξέλθουν άυτότελως άποσώδηποτε στη ζωή...

Εύτυχισμένους τότε, ο πατέρας—χαιτόδους, τοό όποιο κατά την έκτέλεσι των πατρικών καθήκόντων του, τά άωρα χρώματα αλλάζουν και η λάμψις των άωριών, ξαναπαίρνει την πρώτη του στυλνότητα και έλασκουθεί νά σκορπής γύρω την λάμψιν μιάς Απολλώνιας πραγματικά όμορφιάς.

ΣΟΝ—

Παράξενη ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ

Βρισκόταν στην ήλικίαν εκείνη όπου τα πράγματα παραμένουν τέτοια όποις τά έπιασε ο καλός Θεός, με όλη τη γοητεία και τό μεγαλείο τους. Η εύτυχία είνε τέτοια, ώστε και ο θάνατος, όταν την συναντήσθω στο δρόμο του, σκεπάει τά μάτια του με τον μανδύα γιατί η λάμψις της τον τυφλώνει. Αλλά τό τέλος μιάς άγύστης έχει την έννοια της κατατροπής του σύμπαντος.

Βρισκόταν στην ήλικίαν εκείνη, όπου όλα τά γεγονότα νομίζουμε πως είνε τελεωμένα. Τώρα είχε στο στήθος μια καρδιά προδωμένη και διεσχισμένη με καταδωμένο τό κεφάλι τους μελαγχολικούς δρόμους του φθοχικού προσώπου. Οι δρόμοι ήτανε λασιωμένοι και έφθασαν κρύοι άέρα, άν και ήταν κι' άλλες άνοιξες.

— Άν μπορούσε κανείς νά πεθάνη! σκέφταντο κουρασμένοι. Αλλά πώς; Πώς;... Από κάποιον έρχονταν ήχοι μουσικής και γέλιο. Έχοντας τά χέρια στίς τσέπες κι' ελπίσους τους άνωθεν, σάν νά μην μπορούσε νά ύποφέρη αυτές τις έκδηλώσεις

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

— Άν μπορούσε, θά έπρεπε, θά έπρεπε... θά έπρεπε...

θία...

Αλλά η σκέψις δεν προχωρούσε.

Ο νέος έκτύπησε μέ δρόμονιχα μέτα της γής, σάν νά έφαγνε νά βρή κάτι που ήθελε. Μία γυναικία πέρασε από κοντά του. Θά ήταν όμορφη και νέα. Έσήκωσε τό κεφάλι, αλλά είχε φύγει Μάνο ένα έλαφρό άρωμα, γλυκό και χαϊδευτικό, έγέμισε τον άέρα. Ο πόνος και ο θυμός του εφούντωναν. Η θυμική, η πίκρα κι' ένα άγριο αίσθημα έκδηλώσανε άνέδρηναν από τά άσθη της καρδιάς του. Και νά, με μία άς, ήθελε τί ήθελε: Νά την σκοτώση έπρεπε! Νά την σκοτώση!

Με τη σκέψη αυτή η σαστισμάρ του έγινε άποφασίς. Έγύρισε διαστικά και σέ λιγάκι έφθασε στο σπίτι του. Μά μία κίνησι άποφασιστική, έβγαλε τό πιστόλι άπό τό συρτάρι. Τό δωματίου όμως τον έβέβηκε με τη γνώστη θαλπωρή περιποιημένου σπιτιού, σάν γένετα αίσθησι η φροντίδα των άλλων. Ένοιωσε τον έαυτό του πιο καλά, μικρότερη την άπελπισία του. Άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε νά καπνίζει μ' εοχαρίστησι, σχεδόν με ήσυχον. Απο τότε περπατούσε στούς δρόμους. Από τά μεσάνυχτα. Απο χέρος τό δράδυ. Και έκτύπησε μεσημέρι. Τί καλό που ήταν το τσιγάρο...

Η σκάλα που άνέβαινε στο σπίτι της ήταν μουσκότεινη, οι τοίχοι ύγροι. Τά σκαλοπάτια ύποχωρούσαν κάτω από τά πόδια του, σάν νά πατούσε στον άέρα.

Η πόρτα του διαδρόμου άνοιξε μόνη της μπροστά του και, δειχιά και άριστερα, οι τοίχοι άνέβαιναν λοκοί και ο διάδρομος έχαίνονταν στον άπειρο.

Και νά την, έσπλωμένη, σ' ένα ντιέάν, κανονισέ ένα πασουμάκι από μαύρο βελούδο, που άφηνε νά φαίνονται στην άκρη τά τριανταφυλλένια νύχια της. Η λάμψη έρχινε ένα πράσινο άωρό φως και πραινισμένη έφεγγε η φαλακρά, η άπαισία, φαλακρά το άνθρώπου που έσκυβε με προσηπτική τρυφερότητα γιά νά της φιλήση τό χέρι.

Τά είδε καλά όλ' αυτή, καθώς άσφύριζε, τη λάμψη, τό πασουμάκι, τη φαλακρά και τό χαμόγελο της κοιλής του, και... σημάδεψε ήρεμα, ψυχράμα, πρό του τραβήξει τη σκανδάλη.

Μία σφαίρα έπιασε τό χαμόγελο, μία άλλη τη φαλακρά και μία τρίτη έμπηκε στην καρδιά του γιά νά σκοτώση τον άφώρητον πόνον, την άέσπαστη λύπη... Έπρόφθεσε ν' άκούση τον ύποκυφο γδούπο που έκανε τό σώμα του καθώς έπεσε χαμώ, και τί παρ' άλλο...

Όταν άνοιξε τά μάτια δρέθηκε έσπλωμένη στο πάτωμα κρατώντας άγκυλωμένο έναν άμυχο όγκο και μ' έναν πόνον στην άρρωστημένη πλάτη. Πικρός και πόνος τούπαυσε την άναπνοή. Τό αμυχο σώμα ήταν τό άναπνοή. Τό άμυχο σώμα ήταν τό άναπνοή. Τό άμυχο σώμα ήταν τό άναπνοή.

—Τί άποσκέτος που είμαι!, είπε μετά.

Έτρεψε τον ώμο του, δυνατό, και, με την κίνησι αυτή, αίσθανθηκε τον έαυτό του νεόν νερό, ύπνιστον. Αίματα δέν ύπληχαν γύρω του, κι' ούτε έτρεχαν από τό στήθος του. Ο πόνος που τον έτρεφε μέρες τώρα είχε διαλυθί μέσα στο όνειρο, οι πιστολιές είχαν σκοτώσει τον κακόν έαίμα.

Ανοιξε τό παράθυρο. Ο άέρας έμυριζε μακρινό χιόνι και κοντινήν άνοιξη στον κήπο, κάτω άπό τό σπίτι. Ο νέος έπηρε με ριχτές θαβείες άναπνοές αυχα και χαρούμενα. Τί εύχάριστο, ο άέρας έμυριζε άέρα! Ήφα τ' άστέρι έλάμπανε δλοκάβα και η ζωή μέσα στην ήσυχη νύχτα, τοό χαμόγελο ποό άνεργήλητη και γεμάτη ύποσχέσις.

Ανοιξε τό παράθυρο. Ο άέρας έμυριζε μακρινό χιόνι και κοντινήν άνοιξη στον κήπο, κάτω άπό τό σπίτι. Ο νέος έπηρε με ριχτές θαβείες άναπνοές αυχα και χαρούμενα. Τί εύχάριστο, ο άέρας έμυριζε άέρα! Ήφα τ' άστέρι έλάμπανε δλοκάβα και η ζωή μέσα στην ήσυχη νύχτα, τοό χαμόγελο ποό άνεργήλητη και γεμάτη ύποσχέσις.

Ανοιξε τό παράθυρο. Ο άέρας έμυριζε μακρινό χιόνι και κοντινήν άνοιξη στον κήπο, κάτω άπό τό σπίτι. Ο νέος έπηρε με ριχτές θαβείες άναπνοές αυχα και χαρούμενα. Τί εύχάριστο, ο άέρας έμυριζε άέρα! Ήφα τ' άστέρι έλάμπανε δλοκάβα και η ζωή μέσα στην ήσυχη νύχτα, τοό χαμόγελο ποό άνεργήλητη και γεμάτη ύποσχέσις.

Ανοιξε τό παράθυρο. Ο άέρας έμυριζε μακρινό χιόνι και κοντινήν άνοιξη στον κήπο, κάτω άπό τό σπίτι. Ο νέος έπηρε με ριχτές θαβείες άναπνοές αυχα και χαρούμενα. Τί εύχάριστο, ο άέρας έμυριζε άέρα! Ήφα τ' άστέρι έλάμπανε δλοκάβα και η ζωή μέσα στην ήσυχη νύχτα, τοό χαμόγελο ποό άνεργήλητη και γεμάτη ύποσχέσις.

Ανοιξε τό παράθυρο. Ο άέρας έμυριζε μακρινό χιόνι και κοντινήν άνοιξη στον κήπο, κάτω άπό τό σπίτι. Ο νέος έπηρε με ριχτές θαβείες άναπνοές αυχα και χαρούμενα. Τί εύχάριστο, ο άέρας έμυριζε άέρα! Ήφα τ' άστέρι έλάμπανε δλοκάβα και η ζωή μέσα στην ήσυχη νύχτα, τοό χαμόγελο ποό άνεργήλητη και γεμάτη ύποσχέσις.

Ανοιξε τό παράθυρο. Ο άέρας έμυριζε μακρινό χιόνι και κοντινήν άνοιξη στον κήπο, κάτω άπό τό σπίτι. Ο νέος έπηρε με ριχτές θαβείες άναπνοές αυχα και χαρούμενα. Τί εύχάριστο, ο άέρας έμυριζε άέρα! Ήφα τ' άστέρι έλάμπανε δλοκάβα και η ζωή μέσα στην ήσυχη νύχτα, τοό χαμόγελο ποό άνεργήλητη και γεμάτη ύποσχέσις.

Ανοιξε τό παράθυρο. Ο άέρας έμυριζε μακρινό χιόνι και κοντινήν άνοιξη στον κήπο, κάτω άπό τό σπίτι. Ο νέος έπηρε με ριχτές θαβείες άναπνοές αυχα και χαρούμενα. Τί εύχάριστο, ο άέρας έμυριζε άέρα! Ήφα τ' άστέρι έλάμπανε δλοκάβα και η ζωή μέσα στην ήσυχη νύχτα, τοό χαμόγελο ποό άνεργήλητη και γεμάτη ύποσχέσις.

Ανοιξε τό παράθυρο. Ο άέρας έμυριζε μακρινό χιόνι και κοντινήν άνοιξη στον κήπο, κάτω άπό τό σπίτι. Ο νέος έπηρε με ριχτές θαβείες άναπνοές αυχα και χαρούμενα. Τί εύχάριστο, ο άέρας έμυριζε άέρα! Ήφα τ' άστέρι έλάμπανε δλοκάβα και η ζωή μέσα στην ήσυχη νύχτα, τοό χαμόγελο ποό άνεργήλητη και γεμάτη ύποσχέσις.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΟΥΛΟΣ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ

Μία μέρα ο Μέγας Αλέξανδρος μιλώντας με τον Διογένη, του έλεγε: Είμαι ο κυρίαρχος του κόσμου!

Είσαι όμως και δούλος των δούλων μου, άποκρίθηκε ο Διογένης.

Και όταν ο Μέγας Αλέξανδρος του ζήτησε νά μαθή γιαντί, ο κυνικός φιλόσοφος άποκρίθηκε: — Γιατί έχω έχω ύποταξεί και δαμάσει όλα έκείνα τά έλαττώματα των όποιων έσύ είσαι δούλος.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Αγανακτή Μάρω τό χορό, ήρθε κι' άνδρα χορευτή...

Αγανά τον τον φίλο σου, με τό ζακόνι όπουχης.

Αγίου κερλί μου έταξες, με κρού παιδιού κουλούρα.

Ακριβά πουλεί ο χωριάτης, και θαρρεί πως διαφορίζει.

Ακριβός στα πίτουρα, και φθηνός σ' αλεύρι.

Αλλά είν' τ' άλλα, και όλα της Παρασκευής τό γάλα.

Αλλά λογαριάζει κανείς, κι' άλλα τον έρσκονε.

Αλαργινός ο κήπος, άωρια νά τά λώσανε.

Αλλά σκαμιάς, ο γάιδαρος, κι' άλλα ο γαϊδουράλτης.

Αλλο που νά δις, κι' άλλο που ν' άκούσης.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Αλλο είν' τό δανεικό, κι' άλλο τό τό γευτέο.

Ο ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ζή ακόμη;

ΟΧΙ ΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ζή λοιπόν ακόμη σήμερα ο ρομαντισμός στον έρωτα; Στην εποχή του ύλισμου, του συμφέροντος, των ύπολογισμών και της... τηλεόρασις, ύπάρχουν νέοι άνθρώποι με κουρασμένες άπό τον πανο ψυχές, που άναζητούν την παρηγορία στον ρομαντισμό και την έξουορσι στο ειδύλλιο...

Ύπάρχουν σήμερα νέοι και νέες που, άδιαφορώτα για τά μεγάλα προβλήματα του κόσμου, την συντελούμενη κομπονία, άφροσύνην στην λατρεία του πάθους του έρωτός των και στις συγκινήσεις του ρομαντισμού;

Χωρίς νά θεωρηθώμεν ότι ο ρομαντισμός είναι έρωτας όχι μόνο δεν πέθανε σήμερα, αλλά θάλλει και άνθιζε όσο ποτέ άλλοτε...

Και μάλιστα ένας ρομαντισμός ύγιης, εύρωστος, ώριμος και λογικός.

Γιατί — εδώ όφειλομε μιάν έξηγησι — ο σημερινός ρομαντισμός δεν έχει τίποτε το κοινό με τον

Μιά τραγική ιστορία

Γκράν-γκινιόλ υπό ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

Η Μάρριαν Κλέϊνς έριξε μια τρομαγμένη ματιά πάνω απ' το χλωμό ξανθομάλλιο κεφάλαι της νεκρής αδελφής της και ανατρίχιασε συγκορμιά.

—Εσφίξε τα δάχτυλα των πορνευτών χεριών της σε μιάν έκδηλη λικασία μαζί και απογνώσεων, και με τα μάτια πεταγμένα έξω, με μίαν έκφραση τρόμου στα χαρακτηριστικά του ωραίου της προσώπου, έμμοιρ μούρσιζε:

—Δεν μπορεί!... Δεν είναι δυνατόν!... Οι νεκροί δεν μιλούν, δεν κινούνται, δεν ξαναρχονται στη ζωή. Δεν είναι αλήθεια!... Παράλογη μου!

Η Μάρριαν έπεσε θάραϊα σε μια πολυθρόνα, κλεινώντας τα μάτια, κι έφερε τα χέρια από το κεφάλι σαν να θέλα να θανατωθεί ότι δεν ήταν έθιμα επιτακτικού δνείρου.

Κρύος ιδρώτας έβρεξε το σφριγηλό κορμί της ενώ ο φόβος τώκανε να τρέψι σαν φύλλο δένδρου στη ματιά του άνεμου.

Κάθως είχε καταλώσει το αμυγλο κορμιά της άμοιρης αδελφούλας της, της χαριτωμένης Κλαίδιας με την αγγελική μορφή, που βρέθηκε νεκρή στην κάμαρά της, ακούσε, καθώς, έκτελούσε το θλιβερό της καθήκον κλαίγοντας γοερά, μια φωνή ανήλικη και αμείλικτη να της λέει τα φοβερά αυτά λόγια, που το καθένα τους ήταν και μια βουρδούλα στο ωραίο της πρόσωπο:

—Αδελφή στρίγγιλα και μέγαιρα, τι θρήνης τάχα γι τον θάνατό μου, αφού είσαι εσύ η αιτία; Αδελφή ψευτιά και υποκρισία, που, γευόντας θύβεν το καλό μου, μ' απομάκρυνες απ' τον αγαπημένο μου, γιατί τον ήθελες δικό σου, γιατί έξηλεες την ευτυχία μου! Άλλα γιατί δένερσαι τώρα για τον θάνατό μου, αφού εσύ η ίδια τον πρσε τοίμασες; Άν είναι γι τον κόπο, περίμενε τουλάχιστον νάρθης κανείς για να σ' ακούσει, απ' οδ και αυτοί οι ύπνρτες λείπανε διωγμένοι για να μπορέσει ελευθέρη, κρυφά τους να οργιάσει η νύχτα έτούση του θανάτου μου, μ' έκεινον που ήταν η ζωή και η χαρά μου...

Αλαφιασμένη, ξετρελαμένη από άγνοια και φρίκη, η Μάρριαν Κλέϊνς μπροστά από ανέληγητο μυστήριο που έπρόβαλε μπροστά της, άλλα και γεμάτη περιέργεια, έριξε μια ματιά πρς το χλωμό πρόσωπό της νεκρής. Κι έμεινε αποπληρωμένη, σαν ν μαρμαρώσε γυρτή μπροστά στο νεκρικό κρεβάτι.

Επάνω απ' το κεφάλι του πτώματος, εέλεπε την πεσμένη αναγυρτή, με τα χέρια οσταυμένα στο στήθος, να στέκεται μπροστά της ολζών-πανη τρομερή Νέμεσις και αμείλικτη Έρινυια.

Με τα μάτια δισταλλμένα από τον φόδο και την έκπληξη, με τα μαλλιά ώρσμένα από τον τρόμο και την φρίκη, με τα χαρακτηριστικά του προσώπου παρσμορφωμένα από το δέος που προκαλεί το υπερφυσικό και τ ανέληγητο, σε μια κατάστασι παρσμορφώνης, το πλάσμα αυτό που ήταν σύλο κι' ώστόσο ζωντανό, διαπορούσε:

Οι νεκροί ξαναζούν, τιμωρούν, ενώσκονται; Η μήπως οι ένοχοι στην τύχη της συνείδησας, στην παραζάλη που φέρνει η συνειδήσις της ένοχής των, όρα ματιζόνται αυτό που αποτελεί την ένοχη τους;

Μά η φωνή εξακολουθούσε αμείλικτη, και τα μάτια του φάσματος, κάρσους αναμμένα, καρφώνονταν, απειλητικά στα δικά της αυχάνον τας την παροχή και την άγνοια της.

—Αδελφή στρίγγιλα και μέγαιρα, αφήσε το καθήκον του νεκρο-στολισμού για κανέναν σήλον και τρέξε να κρυφτείς από τον ίδιο τον θάνατό σου, ζητώντας να ξεπλύνεις το τρομερό σου κακούργημα στα άκαυτα της μετανόιας!

Ασυναίσθητα τότε η Μάρριαν, θέλοντας ν' αντιρρσση στην ταραχή της, να ένδραρνή τον θάνατό της, έψιθιρισε:

—Όχι δεν είναι δυνατόν! Οι περσμένοι δεν ξαναγυρίζουν, δεν μιλαν, δεν κινούνται!...

Κι' έκλεισε τα μάτια, πιάνοντας το κεφάλι της...

Σε λίγο, φοβισμένη πότερο απ' το σκοτάδι, τα ξανανοιξε. Άλλά και πάλι το φανταστικό ώφοντόν εκεί, αμείλικτο, απειλητικό, κι' η ίδια υπερκόσμια φωνή συνέχιζε το μαστιγώμά της...

Η Μάρριαν έλυνε, έπεσε επάνω στο πτώμα κι' αρχισε να ικετεύει:

—Κλαίδια, αγαπημένη μου μικρούλα, συγχώρησε με!... Λυπηρό με!... Δεν ήξερα ότι τον άγαπας τόσο πολύ... Δεν έπρόβλεπα αυτή τη λύσι, που μου ξεοχίζει τα στήθη και μου σπαράζει την καρδιά... Και τα δάκρυα κυλούσανε θερμά απ' τα μάτια της, ενώ τα λόγια α συνάρτητα έβγαιναν από τα πανισμένα χείλη.

Στη σκέψη της ξαναγυρίζανε τα περασμένα. Δύο χρόνια τώρα έ ζούσε με την αδελφούλα της και δυό γέροντες, πιστούς ύπνρτες, στον έρημικόν αυτόν πύργο που τους άφησε κληρονομιά ο πατέρας τους, ο φερόπλουτος και ιδιότροπος Έντουαρντ Κλέϊνς. Ήταν τώρα η Μάρριαν 25 χρονών και η Κλαίδια μόλις 22.

Οι νεαρές κορίδες τους διψούσαν για τη ζωή, τον θόρυβο, τον κόσμο και τις χαρές του, για τον έρωτα που έφλογιζε όλο τους το είναι. Μά η διαζήκη του πατέρα ήταν ρητή: Δεν θα πάρουν πεντάρα από την τερσσία περιουσία τους, όν δεν περιμένουν την επιστροφή των δύο νέων που ώριζε να παντρευθούν με τις υγατέρες του. Κι' αυτοί έπρόκειτο νάρθουν ακριβώς μετά εναν χρόνο.

Έτσι, τους έπείρμεναν με δέος και άγνοια, όπως προσμένει κανείς το άγνωστο.

Σαφικά, ένα πρωί, η Μάρριαν, λυπνώντας, άκουσε όμιλες στην κάμαρα της αδελφής της. Γέλια μισοκομμένα, ήχους φιλιών τρυφερών. Αναστασμένη και περίεργη, έκφυρκοτάε.

Η Κλαίδια, μισόγυμνη στην άγκαλιά ενός νέου, δέχονταν κι' έδινε φιλικά και χείδια, έλεγε και άκουγε λόγια έρωτικά.

Τότε άνοιξε την πόρτα, έμάλωσε σκληρά την αδελφή της κι' έφω ναξεν τον νέον ιδιαιτέρως για να κανονίσουν το ζήτημα της προσέβελ-μένης τιμής της... Μά όταν βρέθηκε μόνη μαζί του, έρόρνησε να τον έξολογίσση για λογαριασμό της.

Από τότε, κάθε βράδυ, κρυφά, η Μάρριαν έθελπε να Σίμωνε, χωρίς η Κλαίρη να το έρρι... Φαίνεται όμως ότι τη νύχτα αυτή που οι ύπνρτες είχαν σταλή σε δουλεία, η Κλαίδια θα σκόνηκε για να πάρη κάτι, θα έβλε την Μάρριαν στην άγκαλιά του αγαπημένου της και αυ τοκτόνησε σε μία στιγμή έκπλησις.

Όταν οι γίαιτροι, που τους έκόλυσαν βιαστικά οι ύπνρτες, έήτα-σαν την Μάρριαν, την έρθηκαν τρελλή.

Για την Κλαίδια έπιστοποίησαν: Ψάνατος έκ συγκοπή, συνειψής ηυκοκρδιδιός».

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΟΤΤΑ ΜΕ ΔΥΟ ΣΤΟΜΑΧΟΥΣ

Στο Κόσκιγκ της Γερμανίας παρτεριρήθη τελευταία ένα περί εργο φαινόμενο επί μιας λευκής όρνιθος ράτσας «Λέγκχορν». Η κόττα αυτή διακρινόταν πάντοτε έκ του ότι έγεννούσε αυγά ύπερ μεγέθου και, κατά κανόνα, «έδικορ κα». Τελευταίως η κόττα άρρώ-στησε σοβαρά και ο κάτοχός της βρέθηκε στην ανάγκη να την σφά-ξη, όποτε ακριβώς έγινε η άπρο-σδόκητος αποκάλυψις: Η έξαι-ρη αυτή όρνιθα είχε δυό στομά-χους, δυόλους πνεύμονας, δυό καρ-διές και γενικώς όλα τα έσωτε-ρικά της όργανα ήσαν διπλά.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ ΑΝΤΙ...

Κατά τον πιο άπροσδόκητο τρς πο συνελήφθη πρό έβδομάδος ο περιβόητος «Αμερικανός ληστής Γκάνσιν Πενταβίντ. Ο γκάγκ-στερ αυτός ήταν ειδικευμένος στις κλοπές μέσα στις έν κιν-ησε κλινομάζες τραίνων, και σε μια τέτοια άκριβως έπιχειρήσι-θλήσε να έπιδοθή την περσμή-νη έβδομάδα επί της «αχελίας ά-μαρσσοτήλας» Αγίου Φραγκίσκου.—Ήνας γόρκης. Με το τραιο αυτό έταξίδευε η ήθοποιος Άλεις

Κίνγκστον, μεταφέροντας μαζί της και τα κοσμημάτα της αξίας 200.000 δολαρίων. Ο κλέπτης των σιδηροδρόμων, που ήταν α-λότε άκροάτης και είχε κρυφθή στην σκεπή της κλινομάζης, γλυ-στερσε την νύχτα έξω από το

παράθυρο της ήθοποις, έσπασε το τζάμι και, μ' ένα σιδερένιο μπράτσο δικής του έφευρέσεως, κατόρθωσε ν' αναρπάξη την κα-σσετίνα με τα πολυτίμα κοσμημά-τα. Από τον έλαφρό όμως θόρυ-βο που έπροκλήθη, η με Κίνκ-στον έξύπνησε και έόημανε τον κώδωνα του κινδύνου, όποτε ο ληστής έπληθε από την άμαρ-σοίταχιά σ' ένα άγρό. Κατά κακή

του τύχη, όμως, στον άγρό αυτό, ένας χωρικός είχε τοποθετήσει παγίδες για λαγούς, και σε μια απ' αυτές πιάστηκε ο Πενταβίντ, κι' έτσι έτερματίσθη άδοκα η λη-στρική του σταδιοδρομία.

ΑΣΤΡΟ... ΦΑΝΟΚΟΡΟΣ

Οι Άμερικανοί άστρονόμοι ά-ναίτητον το άστρο που πρόκειται

να κληθή να παίξη το ρόλο του... φανόκορου, κατά τον παγηνυρ-μό της 450ης έπετειού της άνα καλύψεως της Αμερικής. Επί τη έπετειώ αυτή, η όποια συμπί-πτει την 12ην Οκτωβρίου του περσέχοντος έτους, θα γίνουν τόν «Άγιο Δομήνικο της Κολομβίας

τά έγκαίνια ενός γιγαντιαίου φά-ρου, που θ' αναρθή για πρώτη φορά έπ ηλεκτρικού κυκλώματος τειμένου σ' ένέργεια διά του φωτός ενός μακρινού άπλανούς σπέρτος, που θα έχη χρειασθή ά-κριβώς 450 χρόνια για να φθ-ση ως τη γή. Ακριβώς τον άσπε-ρο αυτόν άναίτητον τώρα οι Α-μερικανοί άστρονόμοι, για ν' ά-ναίση με το φως του πόν άναίτην στικό φάρο του Χριστοφόρου Κολόμβου.

ΠΘΕΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΙΤΑΛΙΑ

Σε μια τελευταία ένδιαφέρου-σα μελέτη του ό Δανός κατήγη-της της φυλογενίας Φρειδερίκος Πούλσεν, ρίχνει νέο φως επί του ζήτηματος της καταγωγής του ό νόματος «Ιταλία». Ο Δανός έ-

ΑΕΤΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΠΟΙΜΝΙΩΝ

Οι έφημερίδες της Μαδρίτης αναγράφουν την περίεργη έπιδρομή σμήνων μεγάλων άσπιδων άετών, των όποιων οι πτερυγες έφθα-νάν τα τρία μέτρα, και οι όποιοι υπερπτάμενοι των όρειν της Να-βάρρας, έπείθετο έναντιον των ποιμνίων τα όποια άπεδεκάτισαν. Πιστεύεται, ότι τα όργανα πρέρρονται από την Κεντρική Εύρώπη, την όποια έγκατέλειψαν λόγω του πολέμου. Οι φύλακες των ίσπανικών συ-νόρων καταδιώκουν τους άετούς, από τους όποιους έίκοσι περσιν έ-φονεύθησαν.

ρευνητής διεπίστωσε έν πρώτοις, ότι το όνομα «Ιταλία» έμφανίσθη-κε για πρώτη φορά παρ ά την Μεσσηνή, κατά τον 5ον π. Χ. αιώνα, σε περιφέρεια όπου ζούσε η φυλή των «Έντορών», που εί-χαν ως έμβλημα της ένα ταύρον, έπονμαζόμενο «Βιτούλους». Οταν οι Έλληνες κατέλαβαν τις έπαρχιες αυτές, άπέκοψαν από τη λέξη «Βιτούλους» το άρχικό γράμμα της «Β» και έτσι άμει-νιεν η λέξις «Ιτούλους», που έ-γινε και το όνομα της φυλής των «Έντορών». Άργότερα το όνομα «Ιταλία» έπέξετάθη, επί όλοκλη-ρου της χερσονήσου, και διετηρή-θη έτσι μέχρι σήμερον.

ΜΑΛΛΙ ΑΠΟ ΤΡΙΧΕΣ... ΣΚΥΛΟΥ

Στην Όλλανδία έπέτεύχθη η παρασκευή ύφασματος άρίστης ποιότητος από τριχες σκύλου. Υπολογίζεται ότι από κάθε σκύλο μπορούν να ληφθούν 150 γραμμα-ρια τριχών κάθε χρόνο, οι τρι-χες δε αυτές, ύποθαλλόμενες σε ειδική κατεργασία παρέχουν έ-να είδος μαλλού στεραισμένου και άρίστου κατά τον ψυχού. Στην Όλλανδία πωλούνται ήδη έσάρπες, σκούφοι και κλωσσε-κώματα από τριχες σκύλων.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΔΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Υπάρχουν, βεβαίως, πολλοί σύλλογοι συζύγων σε διάφορα μέρη του κόσμου, αλλά όλοι ά νεκαιρέτως έχουν κατά το μά-λον η ήτων μορφήν μισογυνικήν, στρέφονται δηλαδή κατά των γυναικών συζύγων των μελών των.

Στην Όκλαχόμα της Αμερι-κής, ιδρύθη τελευταία ένας σύλ-λογος, που έπιτοφορήθη «Σύλ-λογος Συζύγων Ενωσιμωσί-νης», και στον όποιον θα ήρμζε καλύτερα ο τίτλος «Σύλλογος των Ίδεωδών Συζύγων».

Τα μέλη, έγγαμα φυσικά, για να έγγραφουν, δίδουν έπισημώς και επί παρουσία όλων των άλ-λων, τον έξής όρκo, που και έτι κυρώνουν και έγγράφως: «Ορκίζομαι έπισημώς ότι κά-θε μέρα θα έναγκαλιζόμαι την σύζυγό μου, θα την φιλώ και θα της λέγω ότι την άγαπώ. Υπό-σχομαι ότι θα την συγχώρω, τουλάχιστον μία φορά την ήμερα, για τα φαιντά που μου φτάνει για το γεύμα και για το δείπνο. Και ύπόσχομαι ότι, τουλάχιστον μία φορά τον μήνα, θα της κάνω μια έκπληξη», ένα δώρο δηλαδή άπροσδόκητο».

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Ένας Άμερικανός έκδότης, ό Ουίλλιαμ Πάουερ από το Σικά-γο, θέλοντας να εύχαραστήρη τη σύζυγό του, κατά την έπέτειώ των γενεθλίων της, της έχάρισε ένα οδηγό διαζύγιου.

Η όλονν μεγάλητέρα πληθώ-ρα διαζυγίων στις Ηνωμένες Πολιτείες συντέλεσε στο να ύπ μοιργηθή μία ειδική φυλόλογια και σήμερα κυκλοφορούν έκαστον τάδες και χιλιάδες ίσως βιβλίων, με πρακτικές οδηγίες επί του έν-διαφέροντος αυτού θέματος.

Ένα τέτοιο βιβλίο με τον τί-τλο «Διακόσιοι και Ένας τρόποι γλή να διαπράξητε διαζύγιον», έ-χαρισε αντί παντός άλλου δώρου ο Ουίλλιαμ Πάουερ στη σύζυγό του, την ήμερα των γενεθλίων της.

Και εκείνη έσπευσε να χρησι-μοποιήση καταλλήλως το άπρο-σδόκητο δώρο: Υπέβλεσε αίτησι διαζύγιου, στην όποια προσήρτη-σε και το βιβλίό έκείνο, το όποιο εκρίθη από τους δικαστές άρκε-τό πειστήριο, και το διαζύγιον έ-ξεδόθη!

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τι είναι όμορφιά; Η όμορφιά είναι παντού, την συναντάς καίως σε όλα τα πράγματα. Στα λου-λουδία όλων των εποχών — στα θερμολήπια, στους άγρούς, στα θούνα — στον ουρανό, στη θά-λασσα. Είναι άκόμη και στις βέλ-λες, στις τρκυμίες και φθάνει να έέρη κανείς να κутάσθη, για να έρη παντού την όμορφιά.

Για τη γυναίκα όμως η όμορ-φία είναι κάτι το άκαθάρσιο, κά-τι που δεν μπορεί να προσδιορι-σθή με γενικούς κανόνες. Λέμε για μία γυναίκα: «Τι όμορφη πού είναι!» και πολλές φορές η γυναι-κα αυτή δεν άνταποκρίνεται ού-δε και «έλαχιστον» σ' έκείνο που όνομαζόμε έμεις κλασσική όμορ-φία. Έχει ίσως κάτι στο μάτι, κάτι στην έκφρασι του προσώπου, στον τρόπο με τον όποιον κутά-ζει, που προσελκύει, μάς κάνει να την προσέβουμε, κι' αυτό είναι πιο πολύ από όμορφιά.

Νά, γιατί δεν μπορούμε ποτέ να προσδιορίσουμε την γυναίκα όμορφή και να, γιατί η άγαπητή μου αναγνώστριά σου τάχει τό-σο παρσπών που δεν είναι όμορ-φη, δεν πρέπει να παραπονηται.

Ο έαυτός μας είναι τίς περιστή-ταρες φορές πολύ κακός κριτής και ο καθένας μας δεν είναι πάντοτε άλαφρόκαρδος. Έμεις θέ-λουμε στοτόν έαυτό μας γενικώς γραμμένη, μας ερευνούν όμως μερικές λεπτομέρειες που άλλων, πουν στην αντίληψή των άλλων, και οι λεπτομέρειες αυτές ένιστε συνηγορούν τόσο πολύ για μας!

Μην άπελπίσθης λοιπόν, καλή μου άγαπητή φίλη, κι' άν δεν έ-μου άνησκη όμορφιά, μη νομι-ζετε κλασσική όμορφιά, μη νομι-ζετε γι' αυτό πως δεν μπορείτε να έρσώτε; Πείραξε πρό πάντος να έρσώτε σας ότι θα έρσώτε, τον έαυτό σας συντέλεση στο να το έπαι-τύχετε με μεγαλόλητη εύκολία έκ παρσπλήλου προσπάθειε πάντα να ελσθε εύχαριστη στους άνδρες που σ' όρε συναναστρέφονται. ΕΞΜΕ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

Είπαμε πως στη γυναίκα ένα-πόκειται να φέρη την ευτυχία στον έγγαμο έιο, να ιδώμε ό-μως και τι πρέπει να κάμη για να το έπιτύχη.

Δεν θα μνησθώ βέβαια τις Α-μερικανίδες, που νομίζουν ότι με το να έπιδορύνουν στους άνδρες τους θα έρουν την ευτυχία.

Ο ρόλος της γυναίκας είναι πιο πολυσύνθετος παρσά ποτέ, αλλά και ποτέ αλλοίως δεν παρουσιάζε-ται προβλήματα έντυχίας. Πό-τώς απειλήματα δεν της παρουσι-άζονται, που ούτε μπορούσε να τα διανοήση σε παληότερα χρό-νια...

Για σκεφθήσε, μία σύζυγος της παλαιάς εποχής τι καθήκονα εί-χε! Νά είναι ιδεωδής σύζυγος και είς άνταλίστημα είχε μερικά κο-λήματα, διάφορα μετακάτι και ζωή άνετη η και πολυτέλη.

Ο,τι μπορεί να παρουσιάζη κά-ποιο ένδιαφέρον, το άγνοούσε δεν της ήσαν ποτέ έπιτετραμμένοι να μιλά για κάτι που δεν ήταν σπύτι η νοικοκυρία.

Η σημερινή γυναίκα άνακα-τέλειται σε όλα, και αυτή είναι η συνολόθωτις της οικογενειακής έ-στιας.

Είναι σε θέσι ν' αναλάβη όλες ευνους, και τις οικονομικές, και τις ήθικές, και ο σύζυγος δεν την θεωρεί πιά «έλεκτικό άντικει- την άνευ σημασίας». Την θεω-ρεί σύντροφο, συνεργάτιδα και δεν παραλείπει ποτέ να την συμ-βουλεύη για το κάθε τι, διότι έχει πεπεισθή, ότι είναι έα θέσιν να σκεφθή σοβαρά ζήτηματα και να δώσθ την γνώμη της για το κάθε τι.

Θα μου πητε: «Αυτό είναι εύτυ-χία!» Όχι αυτό μόνον, αλλά α και ο τ ό. Θα ιδώμε δε σε άλλα ες σημεϊώματα ποσα πράγματα συντέλεσαν για να τεθούν γεράς βάσεις και να δημιουργηθή στον γάμο η εύτυχία.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

Κάτι που συνήθιζον να λένε πολύ εύκολα οι γυναίκες όταν έ-

κοινε να γίνεται λόγος για την γυναικα ενός άνδρος είναι:

«Έμεινα δεν μ' έρσσαν οι ώ-ραιοι άνδρες».

Άν αυτό όμως ήταν πραγματι-κά, δεν θα έλέπαμε τόσους ώρα-ιους άνδρες να έχουν έπιτυχίες. Δεν πρέπει λοιπόν να γενικώμε-τα πράγματα και άς παραδεχθώ με πως υπάρχουν γυναίκες που άναπνύν τους ώραίους άνδρες και άλλες που τούσαντιον αλλοθάνω-ται μίαν άντιπάθεια γι' αυτούς, διότι ύποστηρίζουν ότι ο ώραίος άνδρας είναι άπιστος, έγωιστής και κούφιος.

Έκείνο όμως που είναι άναμφι-σήτητο, είναι ότι υπάρχουν πολ-λοι άνδρες που χωρίς να είναι δύ-λου ώραιοι άγαπιούνται πολύ ά-πο τις γυναίκες. Πας το έξηγείτε αυτό; Άγαπιούνται γιατί έχουν την τέχνη να άρσσουν. Αυτό έ-καστο στο ιτυσίο τους, στην κομψότητά τους, στον τρόπο με τον όποιον μιλούν, στην έκπαιδα-σής, στην εύχαριστη συντροφι-ά που κάνουν, στην άέελιά τους, στην καλωσύνη τους; Σε όλα μαζί ίσως η και σε ένα μόνον.

Πιστών, αυτό δεν ύπομνησε να το προσδιορίσω, διότι κάθε γυ-ναικα έχει το ιδανικό της που δεν άνταποκρίνεται πάντοτε στον έ-διον τώ-ν άνδρος. Άλλη έλ-πει τον άνδρα λεπτόν, εύχρινον, πε-ριποιητικό, άλλη τον θέλει μ-όνον έκτυπο και δυνατόν, άλλη θέλει να τον έλπη κομψά ντυ-μένον, άφρον, και άλλη άδιαφο-ρεί τελείως για την έκωτερική του εμφάνισι και προσέχει μόνον την ψυχή του.

Στις γενικές εν τούτοις γραμ-μές, ένας άνδρας έστνος, εύχα-ριστος και εύγενής δεν μπο-ρεί παρσά να άρέση πάντοτε στις γυναίκες, άς μη προσπαθί όμως ποτέ να εμφάνισθ μπροστά τους με ύφος κατακτητικό.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Νοικοκυρία! Πόσα πράγματα περιλαμβάνει σήμερα αυτή η λέ-ξις! Πόσα έφοδια πρέπει να έχη η σημερινή νοικοκυρία!

Καθημερινώς παρουσιάζονται νέες δυσκολίες στην τρέφουσα ζωή και το ζήτημα της συντηρή-σεως μιας οικογενείας γίνεται όλοένα προβληματικότερον. Άλ-λοτε η μαγειρίκη ήταν μία διασκε-λασι για μία νέα γυναίκα. Εί-χε νόστιμα πράγματα να μαγει-ρέψη, τα έμυνίρεσε μέσα σε μία κουζίνα άπασπράττουσα από καθαριότητα, δεν είχε παρσά να

γυρίσθ ένα ηλεκτρικό κουμπί και όλα έγινοντο ως διά μαγεί-ας, τώρα όμως τα πράγματα άλ-λοζαν, κάπως. Πρέπει να μαγει-ρέψη οικονομικά, πρέπει να έφευ-ρίσκη τρόπους για ν' άντικαθί-στέ ό,τι της λείπει και το χει-ρότερο απ' όλα άν έχρησιμοποι-ώσε για το μαγειρείο της έφευ-ρίσας, τώρα άναγκάζεται, να γυρίσθ έκαστο χρόνο πίσω και να καταφύγη στα πρώτογνα έύ-λα. Άν όμως τα πράγματα ή-σαν όλα πάντοτε εύκολα, ποιά έα ήταν η άξία της νοικοκυράς; Καμμία φυσικά έπομένως άς μην άποθαρύνεται ην συνάντη-σε μερικές δυσχέρειες και άς έχη ύπ' όψιν της πως μόνον με καλή θέλησι, πορβουα και όπαμονή θα καταρσώση να έρρη ελε πέρασ το δύσκολο έργο της και να σώσθ από πολλούς κινδύνους την οικο-γένειά της.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Η λ έ κ τ ρ α ν Γ. Ν. Ν. Φ ά λ η ρ ο ν.— Δεν πρέπει να άντι-ληφθώ το παρσμικό ο μνηστήρ-σας, διότι σκεφθώ ποιά θα είναι η θέσις του, σκεφθώ έμεις καλά πριν πάρετε μίαν άπόφασι.

Ε ν ν α ν α Δ η μ.— Ένταυ-θα.— Είμαι πρόθυμη να σας έση-θώσα, θάναί να μου γράψετε πε-ρι τίνος πρόκειται. Άν προτιμά-τε να με ιδίκατε και να μου μιλή-στε προφορικά, έλάτε ένα πρωί στο σπίτι μου, Εύχαριστώ, θα σας δεχθώ.

Α π η λ η σ μ έ ν η ν.— Διαιστώ- την «Κουέντολα» μου. Είναι γραμμένη για σας. Δεν έχω τίποτε άλλο να σας πώ.

Α. Γ ε ω ρ.— Ένταυθα.— Άν δεν έρσσκετε πιά την όδοντο-πάστα σας και δεν έχετε έμπιστο-σύνη σε άλλες μούρες, κάμψτε αυτή τη σκάνη που είναι πολύ κα-λή και δοκιμασμένη: Κορμπιόνά-ντε Μανιέλι 30 γρ. Κορμπιόνά-ντε Σω 30 γρ. Καρμ. ντε πορς 30 γρ. Μπρόστ ντε σούν 30 γρ. Έσας μέντας 0,50.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

ΜΟΔΙΣΤΑ με πείραν και γου-στο, λόγω οικονομικών άναγ-κών, ράβει στο σπίτι, πρς 80-δρχ. την ήμεραν. Γράψατε «Θω-να Χριστοφύλη, διά Μοδίσταν (Σωκράτους 1, Ένταυθα).

Αλληλογραφία «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Γ. ΒΑΒΑΤΣΟΝΗ (Θεσσαλο-νίκη), ΑΝΘ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ (έν τούσα), Δ. ΖΑΧΟΝ (Πάρος), Γ. Π. ΓΚΕΚΗΝ (Πύργον), Κ. ΜΠΟΜΠΟΡΑΝ (Τρικκαλα), ΑΘ. ΒΑΡΥΜΠΟΠΙΣΤΗΝ (Κυπαρισσι-αν), Ι. ΚΡΑΒΑΡΙΤΗΝ (Γαλατι-στα), Ε. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ (Πά-τρας), Π. ΠΑΠΑΝ (Γαστρούλη), Α. ΘΥΛΑΚΟΝ (Νιγρίταν), Ι. ΜΑ-ΜΩΛΟΠΟΥΛΟΝ (Σκόλον Ασκ.), Γ. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΝ (Βολών), Σ. ΒΑΣΑΡΔΑΝΗΝ, Θ. ΚΕΦΑ-ΛΑΝ (Μεγαλόπολιν): Βέβαια έ-πιστάλασαν συστημένα.

Α. ΒΑΡΟΥΧ: Συμπλήρωμα έ-πείσεως συνδρομής σας (δρχών 200) έλήφθη.

Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Στρα-κελλάν): Τεύχη 1—25 άπέστα-λσαν.

Ρ. ΦΛΕΡΥ: Εύχαριστούμε θερ-μότερα για τα ένδοσιαστικά ά-λόγια. Τα πεζοτρόγνα σας άρε-κετά καλά, και άν διεθέταμε σε-λίδες για συνεργασία άναγνώ-στών, άσφαλώς θα έδημοσιεύα-μες. Δυστυχώς ο Νόμος περί Τύπου μάς άπαγορεύει να δεχώ-μεθα όλη μη προεργασμένη άπό έπαγγελματίες δημοσιογράφους, έπιφυλασσόμεθα λοιπόν για εύ-θετώτερο χρόνο.

ΜΙΜ. ΠΑΠ. (Σωσάνδραν Πέ-λη).— Διαισθάζομεν έργασίαν σας στον έκλεκτό μας συνεργάτη Δ. Γ.

ΝΤΕΠΥ.— Μικρή ν Π α-π α ρ ο ύ ν α ν.— Άν έν τώ-μετάξι δεν έχετε λάβει άπάντη-σιν, ξαναυποβάλετε στον Κ. Λι-τις έρωτήσεις σας, χωρίς αυτή τη φορά να έσώκλειστε, δικαίω-τ'.

Ισως να έσώκλει το γράμμα σας στο ταχυδρομείο ή να παρσέτε κατά την διεκπεραίωσι της δικής-ίας ύπηρεσίας. Ομωστόσο δεν δικαιολογείται τόση άργασιρία άν έν έδωας τό λέτε.

ΑΝΣΕΛ ΓΚΑΛΞΕΡ: Για δευ-τέραν άπάντησι, θα άπαιτηθή νέα δικαιώμα δημοσιεύσεως. Σνε-πως, έπανάλαβε τα έρωτήματά σας στην Γραφολόγο συμμορφου-μένη με τους όρους.

ΡΟΡΟΤΣΚΑΝ: Για κάθε ά-πάντησι από Δρος Κάμα (δπως και των άλλων έπιστημονικών συνεργατών μας) άπαιτείται δεκά-δραχμό δικαίωμα δημοσιεύσεως. Ξαναστέλτε λοιπόν τα στοιχειά σας έσώκλειστας στον φάκελλο δεκά δραχμών άμεταχείριστα γραμματισμένα.

(Έκ της Διευθύνσεως)

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Μ. Δ. (Ένταυθα)

Στα έκκοσίδου σου χρόνια παν-δρεύθηκες μία γυναίκα κατά δε-καεφτά όλόκληρα χρόνια μεγαλύ-τερη σου, όπως γράφει, και με την προικα της γυναίκας αυτής έπείσσεως τις σπουδές σου. Ά-πέκτησες δύο παιδικία. Πρό δυό έτών, ήρθε κι' έγκατεστράφηκε στο σπίτι του αδελφού σου, ο ά-ποιος συζή με μία γυναίκα που κι' αυτή με τη σειρά της έχει δύο παιδικία από γάμον τον όποιον διε-λύσε. Σήμερα, σε ήλικία τριαν-τάδου χρόνων, βρίσκεσαι τρελλά έρωτευμένη με την γυναίκα αυτή και στην όδο του διαζυγίου πρς χάριν της. Είναι η δεύτερη γυναι-κα που γνωρίζεις στη ζωή σου και γι' αυτήν είσαι έτοιμος να έγκαταλείψης τα πάντα, χωρίς κι' αυτή να είναι άποφασισμένη να σ' ακολουθήση καιτοι σ' έφερε στο διαζύγιον. Και τότο γιατί, όπως μου γράφεις, ο αδελφός σου της παρέβη άνετη ζωή, αλ-σάσθησι άπειρη ύποχρεωσι πρς αυτόν και επί πλέον φοβάται το σκάνδαλο.

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΩΝΤΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΣΤΑΤΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑΝ ΠΡΟΣΠΕΣΙΑΝ. —Εάν η συμβουλή ζητήται διά τρίτον πρόσωπον, δέον είναι πάλιν να αποστέλλεται ένω κλειστός και απόκομμος επί σφολήν τούτου. ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΕ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ: «Πρός τόν περιοδικόν «Θησαυρόν» — διά τήν Γραφολόγον — οδός Σανταρόζα 5, «Αθήνας». Πρέπει δέ να συνοδεύονται από δραχμίας δέκα (10) διά κάθε απάντησιν.

ANNAN ΠΑΠΑ.— 'Η ασθένεια του αδελφού σας θα θεραπευθή. Θα διεύρηθι πιθανότατα εις προσέχει μέλλοντιαν κρίσιν, η οποία όμως θα είνε παροδική. Θα παραμεινούν μερικά δυσάρεστοι συνεπείαι, όλα όμως θα βελωθούν με τόν καιρόν. Χί εις να ανησυχείτε υπερβολώλυντες, νε ανάγκη να προσέχετε. 'Ο φίλος σας ζή περισσότερο με την σκέψιν. Είνε ελάττωμα κανός διά μίαν εντατικόν δράσιν, και στερείται επαρκούς πρωίας. ΑΙ διαθέσεις και αι τάσεις παραμεινούν καλώς, αλλά δεν αρκεί αυτό μόνον. Περίπτωση συντόμου ευνοϊκής εξέλιξεως τών σχέσεων σας δεν έλεπο. Θα συνηθίσετε μερικά εμπίδια, τα οποία θα είνε δυσκολον να παρακαμθώσιν.

ΚΟΡΗΝ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ.— 'Ανησυχος καί ακάτοχος χαρακτήρ. Σας λείπει τήν αίσθημα του μέτρου. Ένθουσιάζεσθε και από γοητευσθε εύκολως. Τα αίσθηματά σας σας συναρπάζουν, αλλά δεν έχουν άρκετον βάθος. Πληθύνετε ακαταστασία εις τας έκδηλώσεις σας. Είσαθε δούλη τών έντυ πώσεων της στιγμής και τών όρμών σας, που είνε συνήθως άρκετά έντονοι και σας παρασύρουν περισσότερο παρ' όσον πρέπει. 'Ο φίλος σας έχει καλόν και ελκρινήν χαρακτήρα. Είνε από τούς ανθρώπους που συμβιβάζονται με την ζωή, όπως τούς παραρτίζεται και που άλλωστε δεν ζητούν υπερβολικά πράγματα απ' αυτήν: μίαν κάποιαν ευζωϊαν, μίαν καλήν κοινωνικήν θέσιν και μίαν οικονομικήν άνεσιν. Θα προαδύστη άλλα κατά τρόπον ήμερον και ήμαλόν. Τίποτε άλλο από αυτό πώφως εξέλιξεως τών σχέσεων σας.

ΑΜΙ—Κ. Σ. Σ.— 'Ηρεμος ιδιοσυγκρασία. Χαρακτήρ κατά βάθος πολύ έγωιστικός και άλα ζωνικός. Έχετε μεγάλην ιδέαν δια τόν έαυτόν, σας και η άπαίτησις σας είνε να την παραβέχωνται, χωρίς καμμίαν συζητήσιν και οι άλλοι. Εμψυχος καλαίσθητος. Έκδηλώσεις περιωρισμένα. Δεν αξιομακρύνετε από τάς συνήθειάς σας και σας είνε δυσκόλον να αλλάξετε περιβάλλον. Θα εννοήθητε από την ζωή. Επτιχύνει επί ποδ αίσθηματικό πεδίου. Γάμος θραδύνει άκομην. Υποστηρίζετε κα προστάσια εις τόν θρόνον σας. 'Η οικονομική σας κατάσταση σας δέ εξέλιχθη ικανοποιητικώς.

ΣΙΛΛΑ Η ΑΓΡΙΑ.— Πολύ άδύνατος ιδιοσυγκρασία. Είσαθε από τούς άργανισμούς που φθείρονται, γιστί προσπαθούν να κλείσουν τόν έαυτόν, τούς μέσα σε ώριμμένα όρια, όπου τούς είνε αδύνατον να κινηθούν και ν' άνανεύσουν. 'Η ζωτικότητα σας έχει συνεπείαι τούτου καταπείσει πολύ. Πρέπει να δώσετε περισσότερο ήλευθερία στον έαυτό σας και να παύσετε να μεμψιμοιρήτε και να στενοχωρήσθε με τό παραμικρό. Σας συνιστά επίσης να περιπολήσθε περισσότερο τόν έαυτό σας και να καλλιεργήσετε την καλαίσθησιν σας. Έχετε μίαν μεγάλην αδεξιότητα εις τας έκδηλώσεις σας και γενικώτερα δεν σας είνε εύκολον να πελάτε τούς άλλους γιά την ελκρινείαν και τό βάθος τών αισθημάτων σας. Δι' αυτό και δεν μπορείτε να συκροήσετε έκείνη που έμπνέετε. Δεν νομίζω πως θα ήταν συμφέρουσα γιά σας μία επανάληψις τών διακαπετών σχέσεων. Γ

αυτό να την άποφύγετε. 'Ο γάμος σας θραδύνει ακόμη να πραγματοποιήθι κατόπιν αίσθηματος. Προσέχετε περισσότερο την ύγεια σας.

ΞΕΝΙΑΝ Χ.— 'Ηρεμος και τρυφερός χαρακτήρ. Δεν θα έβλαπτε κάποια μεγαλύτερα ζωηρότης εις τας κινήσεις και τας έκδηλώσεις σας. Πρέπει να άπολυθείτε μερικάς τραχύτητας που έμφανίζονται, καί κατ'ελάχιστον να νου τούς άλλους να σας δλέπουν διαφωδρετικά από ό,τι είσαθε. Υγεία καλή. Δεν θα καθαρώνετε πάντοτε να κάμντε τούς άλλους να σας έννοήσουν και να τούς έμπνέετε έμπιστοσύνην. Δι' αυτό πρέπει να είσαθε έκλεκτική εις τας αίσθηματά σας. Προς τό παρόν και τό άξιοσημείων. 'Ο έαυτός σας δεν θα θραδύνει. Θα κινηθή κατόπιν εύθυμότητας, καί θα είνε άρκετά ικανοποιητικός.

ΨΑΧΝΑ ΧΑΛΚΙΔΟΣ.— Δεν υπάρχει κανείς άλλος τρόπος γιά να τόν ξεχάσετε από τό να τόν σκέπτεσθε όσον μπορείτε λιγώτα. 'Η άνάμνησις του έχει πάρει σέ σας ένα νοσηρόν χαρακτήρα, που σας κάνει να φθείρεσθε χωρίς κανένα λόγον. Το νεανικό αυτό αίσθημα δεν πρόκειται να έχη καμμίαν επίδρασιν επί της ζωής σας. Αφήστε λοιπόν τούς παθολογικούς ρωμαντισμούς σας και χαρήτε περισσότερο τη ζωή όπως σας προσφέρεται. Είσαθε άρκετά έπιπολσία και συνάπτετε με άρκετήν εύκολαν σχέσεις. 'Οσον άφορά τό νέον αίσθημα σας, δεν τό έλέπω καθόλου σοφάρον. Αι ήτο προτιμώτερον να θέσατε τέρμα εις όλας αυτές τας περιπετειάς, που δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να βέτουν εις κίνδυνον την ύπόληψιν σας και να σας κρεάτουν διαρκώς εις μίαν έκνευριστικήν άνησυχον. Αρχίσατε δυστυχώς από πολύ ένωρίς και μέχρως ότου να σημάξη η ώρα της τύχης σας θα έχετε να διατρέχετε πολύν όρμον άκομην.

ΟΝΕΙΡΑ ΣΒΥΣΜΕΝΑ Δ. Α.— 'Η άπειρία σας, η αίσθηματικότητα, αλλά και η έπιπολαιοτης σας, συγχρόνως είνε έκείνη που σας δημιουργούν όλας αυτές τας άνησυχίας και σας κάνουν να υποβόρετε χωρίς κανένα σοφάρον λόγον. Πρωτίστως πρέπει να αντιληφθήτε ότι δεν κερδίζετε κανείς τίποτε με τό να τρέχη εις άνάγκη τσιον, τού έρωτος. Μεταξύ τών προσκαίρων γνωριμιών που συνάπτεται και τού πραγματικού έρωτος υπάρχει μία τεραστία απόστασις, που ούτε καν την υποπτεύετε. 'Επειτα, τό να έχετε άπογοήτευση προκαταβολικά γιά όλους τούς άνδρας δεν είνε καθόλου σοστό. Αφήστε λοιπόν τις άσκοπές περιπετειές, τις παράλογες άπογοητεύσεις σας και τας άκαθάρους άναζητήσεις σας. Είσαθε νέα άκομην. 'Η άγάπη, η πραγματική, θα έλθι στην κατάλληλη ώρα να κτηθή την πόρτα της καρδιάς σας. Διατηρήσατε την άπογοήτην και άμολύνετε και μιν άσυχολήστε με τό να έπιστεύετε αυτή τη στιγμή. Θα εννοήσθε αυτή τη στιγμή. Θα εννοήσθε αυτή τη στιγμή. Μην ανησυχείτε γιά αυτό.

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗΝ ΕΛΣΑΝ Ρ.— 'Η ζωή σας είνε δυσκόλη και στενόχωρη, αλλά δεν πρέπει να άπογοητεύεσθε. 'Η περίοδος τών δοκιμασιών δεν έληξε άκομην. Θα χρειασθί να άντιπαλαστήτε επί ένα διάστημα κατά τών έναντιοτήτων της τύχης και να άπομακρύνετε τά διάφορα έμπίδια που παρουσιάζονται στο δρόμο σας. Περίπτωση συντόμου γάμου δεν έλεπο. Θα πραγματοποιήθι πάντως κατόπιν αίσθηματος και θα επιφέρη μίαν πλήρη μεταβολήν εις την όλην κατάστασιν σας. 'Η οικονομική σας κατάσταση σας θα διορθώθι. Σας συνιστά να έπιμεληθήτε περισσότερο την ύγειαν σας και να ένισχύσετε την καλαίσθησιν σας.

ΠΡΙΓΚΗΠΑ ΙΓΚΟΡ, Λάρισα.— Μην παρασυρθετε από φαντασιοληδίες, αλλά άντιμετωπίζετε με περισσότερον θετικότητά την πραγματικότητα. Εντωχώς έχετε άξιολογαν προσόντα διά να έπιτύχετε. Σας χρειάζεται όμως μία μεγαλύτερη συνέπεια εις την εργάσιαν σας. Να συνεχίσετε τάς σημερινάς προσπάθειάς σας αι όποιες θα σας φέρουν εις

καλόν άποτέλεσμα. 'Η οικονομική σας κατάσταση έμφανίζεται σήμερα πολυ δύσκολος. Θα καλυτερεύη όμως διά τού χρόνου και θα σας επιτρέπη μεγαλύτεραν άνεσιν. Να άποφύγετε προς τό παρόν τας αίσθηματικές περιπετειάς και να άναλογισθίτε τάς πολλας πλάς ύποχωρώσεις που έχετε. Γάμος θραδύνει πολυ, θα είνε οικονομικός άποφελής. Υγεία σχετι κά καλή.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.— Χαρακτήρ όρμητικός, έλατός και χωρίς λογικήν συναρμολόγησιν. Κινείσθε περισσότερο από τά ένστικτά σας και τας ένυπνώσεις της στιγμής. Πείσμων και άσταρ χικός. 'Η έντύπωσις που προκαλείτε στους άλλους είνε πολυ καλή. Περιπατάτε επί ζωή σας που θα αφέλονται κυρίως στην ίσχυρ γοητισμένης σας και στην έλλειψιν φανταστικής κρίσεως. Αισθηματική περιπετεια χωρίς θαυδερτον οσημασιν. Γάμος θραδύνει άρκετά. Οικονομική κατάστασησις λίαν άσπασθη. Επί τού παρόντος δεν έμφανίζει καμμίαν άξιολογον εξέλιξιν. Πρέπει να βάλετε κάποιαν τάξιν και να κατατελέσητε την άσυνάρτητον διάθεσιν σας.

ΣΟΝΙΑΝ Π.— Υπάρχει ακόμη καιρός να επανορθώσιν όλα. 'Η τύχη θα σας ευνοήσι συντόμως. 'Ο γάμος σας θα πραγματοποιήθι κατόπιν συνουσιεύς και θα σας κάμνι άρκετά εύτυχη. Επί τού οικονομικού πεδίου θα ευνοήσθε. Τά έμπίδια τά όποια παρουσιάζονται σήμερα εις τόν δρόμον σας θα άρξουσιν να παραμεινόνται. Δεν πρέπει λοιπόν να χάνετε τήν θάρρος σας, προ παντός δε πρέπει να άποβάλετε αυτό τό αίσθημα της άποθαρρύνσεως που σας έχει καταλάβει. Περιποιηθήτε όσον μπορείτε περισσότερον τόν έαυτόν σας και διατηρήσατε την ήσυχία και την ήσυχότητα σας.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ.— Είσαθε πολυ στρυφνός και δύστροπος χαρακτήρ. Πλήρης άκαταστασία εις τας σκέψεις και τας έκδηλώσεις σας. 'Ο ψυχικός σας κόσμος είνε πολυ χαώδης. Τό ό τι δεν άναμνησθε άκόμην κανένα είνε υπερ ύμνον και όχι έναντιον της. Μην διασπώτε ως προς τό ζήτημα αυτό. Μην άφήσετε την νοσταλγικήν άνάμνησιν τού φίλου σας να σας κωλύει. Τό αίσθημα αυτό δεν κωλύει καμμίαν συνέλιαν. Γάμος θραδύνει άρκετά. Θα προσκρούση εις δυσχερείας Οικονομική κατάστασησις πολυ στενόχωρος. 'Η έξομάλυνσις της θα είνε θραδύα.

ΓΙΟΛΑΝΤΑ 2+2.— 'Ο χαρακτήρ σας έμφανίζει πλείστας άντιθέσεις. Δεν έξέρετε τί ακριβώς ζητείτε από την ζωήν και γι' αυτό τό θροικέσθε σε άμυχνία που πρέπει να στραφώτε. Απαιτούσθε και χάνετε εναλλάξ τό θάρρος σας. Δεν άντιμετωπίζετε με θερμην την ζωήν. Εκδηλώσεις συγκεχυμένα και που υαζώνουν σάν να μην είνε φυσικά σας. Λόγω της αδεξιότητος και της άδυναμίας προσαρμογής που σας χαρακτηρίζουν. Εύνοια της τύχης, όχι σταθερά. Θα ύποστητε μερικάς δοκιμασίας, ιδίως κατά την σημερινήν περίοδον. 'Ο γάμος σας θα είνε όλιγον δύσκολος. Θα πραγματοποιήθι κατόπιν αίσθηματος, τού όποιου η εξέλιξις δεν θα είνε άπολύτως ήμαλν. 'Η οικονομική σας κατάσταση θα διορθώθι, όχι όμως πολυ σύντομα. Μετά τόν γάμον σας θα ζήσετε εις καλότερον περιβάλλον τού σημερινού, αλλά μερικά δύσκολια θα σας συνοδεύσουν κατά τά πρώτα σας έτήματα.

ΚΑΘΡΗΝ.— Χαρακτήρ ήμερος αλλά χωρίς μεγάλην ζωτικότητα. Τα αίσθηματά σας είνε θαβαία και ελκρινή, αλλά χωρίς θερμην. Θα δυσκολευθήτε να συκροήσετε τας συμπάθειάς που έμπνέετε. Πλείστων συντόμου γάμου δεν έλεπο. 'Οσον άφορά τήν πρόσωπον που σας ένδιαφέρει πρέπει να μού στείλητε ένα από σπασμα έπιστολήν. Οικονομική κατάστασησις άσπασθη. Δεν παρουσιάζει συντόμον εξέλιξιν. 'Η εύνοια της τύχης δεν είνε σταθερά.

ΖΗΤΩ Η ΤΡΕΛΛΑ.— Είσαθε κενόδοκος και ή σαδωρής δεν είνε τό κυριώτερον χαρακτήριστικόν σας. Αντιμετωπίζετε με πολλήν έλαφρότητα την ζωήν και αι πράξεις σας είνε συνήθως άντιφατικές.

και και χωρίς καμμίαν συνέπειαν μεταξύ τών. Γάμος θραδύνει. Να μού στείλετε σπείλωμα της φίλης σας. Δεν προκαλείτε έμπιστοσύνη, μολοντι δημιουργείτε έκ πρώτης όψεως μερικάς συμπάθειας. Θα δυσκολευθήτε εις την έκάσφαισιν μιας σταθεράς θεσεως. 'Επί τού παρόντος θα έχετε μερικάς έντυπώσεις μικράς σημασίας. Υγεία καλή. Πρέπει να καταπολεμήσετε την έρωτική διάθεσιν υας, η όποια άντιτίθεται εις τά πραγματικά συμφέροντά σας.

ΚΟΥΡ ΣΑΡΟΝ.— 'Ανησυχος διάθεσις, η όποια άφαιρεί την ικανότητα ένός σταθερού και σαφούς προσανατολισμού. 'Η διαστηριότητα σας είνε περιορισμένη. Αποθαρρύνετε πολυ εύκολα και συνήθως έγκαταλείπετε τάς έπίδο ύψεις σας προτού να φθάσετε εις τό τέρας. Έχετε άποκτησει μερικάς κακάς έξεις από ύπνιην άπώφωσις, αι όποιες σας έμψυχον κινδύνους διά τό μέλλον. Θα άντιμετωπίζετε σοφάρας δυσχερείας διά την τακτοποίησιν τού οικονομικού σας ζητήματος, τό όποιον έμφανίζεται σήμερα πολυ εύκολον. Ταξιδία σοφάρας δεν έλεπο. Τό παλαιότατον στάδιον θύ σας έταίριζε καλύτερα, διότι δεν έχετε μεγάλην πρωτοβουλία. Θα έχετε μερικάς άσπασθη, δεν δε νυμφεύσθε όμως από αυτά. Μέτρια συμπαθεία. Δεν προκαλείτε έμπιστοσύνην. Τό σπείλωμα προδίδει έγωιστικήν φύσιν, με ψυχόν κόσμον πολυ περιορισμένον. Εμπιστοί άντιλήψεις. Αισθηματική ψυχρότης. Έλλειψις ζωτικότητος.

ΣΟΛΑΝΣ Π.— Εις την έπιστολήν σας έχω άπαντήσσει, όσον γιά σας όσον και γιά τόν φίλον σας.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ Κ. Β.— Φάληρον.— 'Εδιασθήκατε πολυ εις αυτό τό αίσθημα. 'Η εξέλιξις τού, προς τό παρόν τούλάχιστον, δεν μπορεί να είνε συμφώνως με τας προσδοκίας σας. Δι' αυτό θα έπρεπε να είσαθε περισσότερον έπιφυλακτική. Τα αίσθηματά τού φίλου σας είνε ειλικρινή, αλλά η ζωή θα τού παρουσιάσθι σοφάρας δυσχερείας, αι όποιες θα άποκλείσουν κατ' ανάγκην κάθε σκέψιν τού να δώση συγκεκριμένην μορφήν εις τό εύλόγητον σας. Είσαθε πολυ νέα θέλεια άκόμην διά να άντιληφθήτε την πραγματικότητα, αλλά δεν πρέπει να παρασύρεσθε από τρελές σκέψεις και όνειρα. 'Η ζωή θα σας ευνοήσθι άρκετά, και θα σας δώση επί ένα έπιπεδον πολυ άνώτερον τού σημερινού.

ΤΑΜΠΟΥ 1941.— Οι άπιστοί, δόλες σκέψεις σας είνε οι σκέψεις που κάνουν πολλά κορίτσια της ηλικίας σας, σπειρα τελείως από την ζωή και που κατέχονται από μία άόριστη μεγαλοχολία, γιάτι δεν έξερουν ακριβώς τί έπιθυμούν και τί έπιδοίουν. Θα έπρεπε γι' αυτό να προσπαθήσετε να άντιμετωπίζετε θαρραλέωτερα την ζωή, που σας θέσθαί ότι, παρ' όλες τις πικρές της, δέζει να την ζήση κανείς. Αποφύγετε άκομην τά έρωτικά αίσθηματά που δεν σας εύνοούν. 'Ο χαρακτήρ σας θα σας δημιουργήσθι άπογοητεύσεις και στενοχωρίας. 'Ο γάμος σας θραδύνει άκόμην άρκετά. 'Η εύνοια της τύχης θα έλθι όλιγον άργα. Θα παρασθί όμως μίαν πλήρη ικανοποίησιν εις τας προσδοκίας σας. Άναμνησται λοιπόν και πρώτιστως μιν άμειλίξεσθε χωρίς λόγον.

ΒΑΡΑΟΥ Ρ. Τ.— Αισθηματική και τρυφερά διάθεσις. Κατέχεσθε από έπιθυμίας άόριστους και όνειρα χωρίς συγκεκριμένην μορφήν. Επιδωκτική και διαστακτική. Προχωρείτε με δειλάν και θα έπρεπε να κοπήσθι κανείς πολύ διά να σας κάμνι να άποκαλύψετε τόν έσωτερικόν κόσμον σας. Θα ταξιδεύσετε άρκετά εις την ζωήν σας. Δεν έλέπω ότι τίποτε τό συντόμον. 'Ο γάμος σας θα πραγματοποιήθι εις νεανόν ήλικίαν κατέπιν εύτυχός αίσθηματος. 'Η ζωή σας θα παρουσιάσθι μερικάς διακυμάνσεις, πάντως όμως θα διατηρήθι εις ικανοποιητικόν επίπεδον. Οικονομική κατάστασησις σχετικώς καλή. 'Ο φίλος σας έχει καλόν και σταθερόν χαρακτήρα. Είτε όμως άρκετά έγωιστική και θα εύρετε κάποιαν δυσχερίαν εις τό να συνεννοήσθε μαζί του. Αι σχέσεις σας θα εξέλιχθουν ήμαλως.

Η Γραφολόγος Χ

40 ον

Καλέ, Άντερ, όταν έλθις ή κατάλληλη στιγμή, θά μού πεις τού έφανε Κούλας. Τώρα άς κάνω με τίς δικές μας συνεννοήσεις. Πρώτα απ' όλα θάλω να μωβώ άβάδας και πού έπιγνε τις δυο γυναικες.

—Θα τό μωβω. —Λοιπόν, Άντερ, τί θέ λεις γιά να πωθεις στις σχετι. —Πρώτα ένα καλό ποσό, γιά χαλινάκι και ή προσδοκία τιμωρεσθόν. Πού θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Συμφωνώ, Άντερ, τί θέ λεις, σου φέρω δίκιο σ' αυτές φράσεις. —Μου φάνηκε. —Οχι όμως σέ τό έξομάλυνσά. —Πάλι καλά. Θα τό έχω σέ χαλινάκι και πρής ζωής μου. —Καλά, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι.

—Α, μη θάμω, Άντερ, θά μού δώσετε πρής ζωής μου, φεύγοντας από τό Πάρισι, γιά να πάω να ζήσω άλλοι. —Α, μη θάμω, Άντερ, θά μ

Encarpòs

